உ
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-எ] கீலக ௵ மார்கழி ௴ [பகுதி-உ.

மதுரைக்காஞ்சியாராய்ச்சி.

அகத்தியனாரும், பாண்டியனும்

மதுரைக் காஞ்சியிலே, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் - நெடுஞ்செழியன்—

"தென்னவற் பெயரிய துன்னருந் துப்பிற்
றொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய
வரைத்தா ழருவிப் பொருப்பிற் பொருந"

என மாங்குடிமருதனாரால் அழைக்கப்படுகின்றான். இவ்வடிகட்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்—"இராவணனைத் தமிழ்நாட்டையாளாத படி போக்கின, கிட்டுதற்கரிய வலிமையினையுடைய, பொதியமலையிலிருக்குங் கடவுளாகிய பழமைமுதிர்ந்த அகத்தியன் பின்னே எண்ணப்பட்டுச் சான்றோனாயிருத்தற்கு மேவின ஒப்பற்றவனே!" என உரையும், "இராவணன் தென்றிசையாண்டமைபற்றித் தென்னவனென்றார்......இராவணனுழுதல் பாயிரச்சூத்திரத்து உரையாசிரியர் கூறிய உரையானுணர்க......, இதனால், அகத்தியனுடன் தலைச்சங்கத்துப் பாண்டியனிருந்து தமிழாராய்ந்த சிறப்புக்கூறினார்" என்பன முதலிய சில விசேடங்களும் எழுதிச் சென்றனர்.

இக்கூறியவற்றுள்ளே, அகத்தியர்இராவணனைத்தமிழ்நாடாளா தபடி போக்கினர் என்பது, தொல்காப்பியபாயிரத்திலும் "பொதியின்கணிருந்து இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து ஆண்டுவாராமை விலக்கி" என அவ்வுரையாளரால் வற்புறுத்துக் கூறப்பட்டு

ளது. ஆயின், இங்ஙனம், அகத்தியர் இராவணனைப்பிணித்தவரலாறு வேறு நூன்மூலம் இப்போது விளங்கக்கூடவில்லை. எனினும், தஞ்சைவாணன் கோவையில், "இசைக்குருகப்படுசிலைப்பாவை பதமிவையே பண்டுபாடுகவே" (௩௪௫) எனவரும் அடிகளும், அவற்றின் விசேடவுரையிலே சொக்கப்பநாவலர், "இராவணனைப்பிணிக்கக் குறுமுனிபாடுமிசைக் குருகப்பட்ட பொதியமலை" எனவெழுதிய குறிப்பும் வருதலோடு, சோணசைலமாலை ௨௫-ஆம் பாடலில் "இனிய பைந்தமிழின் பொதியமால் வரைபோலிசைக்குரு காதிம மலையின்-தனையையின் தீஞ்சொற் குருகுறுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே" எனச் சிவப்பிரகாசமுனிவருங் கூறுதலால், தென்றிசையை வென்றுண்டுவந்த இராவணன் பொதியத்துத் தங்கியிருக்கும்போது, அவனைப் பிணித்துத் தென்னாட்டைவிட் டகற்றவேண்டி அகத்தியமுனிவர் கந்தருவகானத்தைப்பாட அப்பாடற்குப் பொதியமுருகி அவனைச்சூழ்ந்து தன்னுள் அகப்படுத்திக்கொண்டது—என்றிதுபோன்றதொரு கதை வழங்கியதாகல் வேண்டுமென்று புலப்படுகின்றது. "இராவணனுருதல் பாயிரச்சூத்திரத்து உரையாசிரியர் கூறிய உரையானுணர்க" என நச்சினார்க்கினியர் எழுதியது எழுத்ததிகார இளம்பூரணப்பிரதிகளிற் காணப்படாமையால் அதனாலும் இக்கதை விளங்கவிடமில்லை.

இனி, "தொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய......பொருப்பிற் பொருந" என்னுந் தொடர், தலைச்சங்கத்திலே ஆசிரியர் அகத்தியனாருடன் பாண்டியனிருந்து தமிழாராய்ந்த சிறப்புப்பற்றிக் கூறப்பட்டதென்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. இஃது இறையனார்களவியலுரை முதலியவற்றிற் கண்ட வரலாறுகளுடன் ஒத்ததாம். இங்ஙனமன்றி, இராவணனைத் தமிழ்நாட்டை விட்டகற்றிய அகத்தியர் அந்நாட்டைப்பின்பு பாண்டியனுக்கு அளித்தமையாலும் அப்பாண்டியற்குத் தமிழறிவுறுத்த ஆசிரியரானமையாலும் "தொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய" எனப்பாண்டியன் விசேடிக்கப்பட்டானென்றலும் பொருந்தும். இவ்வரலாறுகள், சமீபத்து வெளிவந்த வேள்விகுடிச் சாஸனத்தில் "அகஸ்தியரால் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட பாண்டியவமிசம்" என்றும், "பாண்டியவமிசத்துக்கு ஆதியில் ஆசாரியஸ்தானம் வகித்தவர் அகஸ்தியர்" என்றும் காணப்படுவதாக, ஸ்ரீ.

மத்-கோபிநாதராயரவர்கள் எழுதலால் தெரியலாகும். (செந்தமிழ் தொகுதி-௬; பக்-௩௩௪.) இவற்றுள், பாண்டியனுக்கு ஆசிரியர் அகத்தியனார் என்பது, இறையனார் களவியலுரை மேற்கோட்செய்யுளில் (அ௬) "அரைதரு மேகலை யன்னமன் னுயன் றகத்தியன்வாய்-உரைதரு தீந்தமிழ் கேட்டோ னுசிதன்" எனவருதலாலும் உணரப்படும். இனி, இரகுவம்சத்தில், "ஜனஸ்தானத்தில் போருண்டாமென்று சந்தேகித்தவனும், செருக்குடையவனுமாகிய இராவணன், பிறரடைதற்கரிய பிரமசிரம் என்ற அஸ்திரத்தை ஈசனிடமிருந்து பாண்டியன் பெற்றிருப்பது தெரிந்து, அவனுடன் சந்திசெய்துகொண்டு இந்திரலோகத்தை வெல்லப்போனான்" என்று, ஸ்ரீகாளிதாஸர் இராவணன் தமிழ்நாட்டிற் பிரவேசியாதிருந்தமைக்கு வேறுவரலாறு கூறுவர்.

இனி, "தென்னவற்பெயரிய" என்னுந்தொடர்மொழிக்கு "இராவணனைத் (தமிழ்நாட்டையாளாதபடி) போக்கின" என்று பொருள் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். இங்ஙனம் தென்னவன் - இராவணன்என அவர் எழுதியதற்கு முன்னூற் பிரமாணமுமுளது; என்னை? "தென்னவன் மலையெடுக்கச் சேயிழை நடுங்கக்கண்டு, மன்னவன் விரலாலூன்ற" என்னுந் திருநாவுக்கரசுநாயனாரது திருக்கச்சிமேற்றளிப் பதிகத்து, இராவணன் தென்னவனெனத் தெளிவாகக் கூறப்படுதலாலென்க. பிறர் இத்தொடர்க்கு "கூற்றுவனையுதைத்த கடவுள்" என்று பொருள்கூறினர். [ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், பிறரின்வேறுபட்டுத் தாங்கூறும் உரைகளை, முன்னூற்பிரமாணமொன்றைப் பற்றியே எழுதும் வழக்கமுடையரென்பதற்கு அநேக பிரமாணங்காட்டலாம். அந்தணர் என்ற சொற்கு, "அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்—செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்" என்பதனானும், அதற்குப்பரிமேலழகர் கூறுமாற்றானும் "அழகியதட்பத்தினையுடையார்' என்பதே நேர்பொருளாகவும், நச்சினார்க்கினியர் 'அந்தத்தை அணவுவார் அந்தணர்: என்றது, வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பார்" எனக் கலித்தொகையினும் திருமுருகாற்றுப்படையினும் வேறுரைகண்டனர். இப்பொருள் சிறிது வலிந்து கொண்டதாகப் பார்ப்பவர்க்குத் தோற்றினும், அவர்க்கு இஃது "அந்தண்மை பூண்ட அருமறையந்தத்துச் சிந்தைசெயந்தணர்" என்னுந் திருமந்திர அடிகளினின்று உதித்ததாமேயன்றித் தம்

மனோதர்மத்தா லன்றாகும். இத்திருமூலர் வாக்கினுள், அந்தணர் என்ற சொற்கு அழகிய தட்பத்தினையுடையாரென்னும் பொருளோடு, "வேதாந்தத்தை நோக்குவார்" என்றபொருளும் கூறப்படுதல் காண்க. இன்னும், "வினையினீங்கி" என்னும் மரபியற்சூத்திரத்தில், இறையனார் களவியற்குரைசெய்தவரைப்பற்றி எழுதுமிடத்து "அவர் புலவுத்துறந்த நோன்புடையராகலாற் பொய்கூறாராகலானும்" எனக் கூறினர். இக்கருத்து "புலவூண் டுறந்து பொய்யா விரதத்து, அவல நீத்தறிந் தடக்கிய கொள்கை" என்னும் சிலப்பதிகாரவடிகளினின்று (பக்-உகூஉ.) உதித்ததேயாம். இன்னும், இவ்விஷயத்துக் குப்பல பிரமாணங்களுள.]

இங்ஙனம், தலைச்சங்கத்தலைவராய்ப் பாண்டியனோடு வீற்றிருந்து தமிழாராய்ந்தும், அவ்வரசற்கு நாடுங் கல்வியும் நன்களித்தும் போந்தமை பற்றியே, மாங்குடிமருதனார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர், "தொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய, வரைத்தா முருவிப் பொருப்பிற் பொருந" எனப் பாண்டியனைக் கூறினாராதல் கண்டுகொள்க. சிலப்பதிகாரம், வேட்டுவவரியிறுதியில்,

"மறைமுது முதல்வன் பின்னர் மேய
பொறையுயர் பொதியிற் பொருப்பன்."

என இளங்கோவடிகளும் இங்ஙனமே பாண்டியனை விசேடித்துக்கூறினார். ஆயின், இவ்வடிகட்கு, "மறைமுதல்வன் - மாதேவன். இவன் பின்னர் - அகத்தியனாகிய கடவுள்" என அந்நூல் அரும்பதவுரையாசிரியர் பொருளெழுதியுள்ளார். [இங்கே இவர் அகத்தியனாகிய கடவுள் என்றெழுதியதன் நோக்கம், "தொன்முதுகடவுட் பின்னர்" என்ற மதுரைக்காஞ்சியடியைப்பற்றிய தாகல்வேண்டும்] நச்சினார்க்கினியர், இவ்வரும்பதவுரையாசிரியர் உரையை உட்கொண்டே, முதலிற்குறித்த மதுரைக்காஞ்சியடிகளின் விசேடவுரையில், "கூற்றுவனையுதைத்த கடவுளென்று இறைவனாக்கி, அவன்பின்னரென்றது அகத்தியனை என்று பொருள்கூறின், இறைவனுக்குத் தம்பியென்றல் சாலாமையானும், அப்பொருடருங்காலத்து—"முன்னவன் பின்னவன்" (திருச்சிற்) முன்னோன் பின்னோன் என்றல்லது அச்சொல் நில்லாமையானும், அது பொருந்தாது. "முன்னரே சாநாண் முனிதக்க

மூப்புள—பின்னரும் பீடழிக்கு நோயுள" (நாலடி) எனவும் பிறண்டும் முன்னர்பின்னரென்பன இடமுணர்த்தியே நிற்குமெனஅறிக" என்றிவ்வாறு, சிவபிரானுக்குப் பின்னவன் குறுமுனி என்னுமுரையிலுள்ள சொற்பொருட்குற்றங்களைக்கண்டு மறுத்தனர். இனி அடியார்க்குநல்லாரோ, "மறைமுது முதல்வன் பின்னர்....பொருப்பன்" என்பதற்கு—முதியமறையை உண்டாக்கிய பிரமன்பின்னோனாகிய குறுமுனி பொருந்திய...பொருப்பனாகிய பாண்டியன்—எனப் பிரமனுக்குப் பின்னோன் அகத்தியன் என்றுரையிட்டார். இவ்வுரையும், பின்னரென்னுஞ் சொல்வழக்கைப்பற்றிய நச்சினார்க்கினியர் மறுப்புக்குள்ளாதல் காண்க. இவ்வாறு, நச்சினார்க்கினியரால் நன்குமறுக்கப்பட்ட கொள்கைகள் எவையோ, அவற்றையே அரும்பதவுரையாளரும் அடியார்க்குநல்லாரும் எழுதிச் செல்லுதலால், அவ்விருவரும் நச்சினார்க்கினியர்க்கு முற்பட்டவரென்பது புலப்படுகின்றது. அன்றியும், அவ்விருவருந் தம்முரைக்குக் கூறப்பட்ட குற்றங்களை அறிந்தவராயின், அவற்றுக்கு ஏற்றசமாதானங்கூறுது போகாரென்பது திண்ணமாம். அங்ஙனமொன்றும் எழுதப்படாமையுங் காண்க. மஹாமஹோபாத்யாயர்-ப்ரம்மஸ்ரீ. சாமிநாதையரவர்களும் இக்கருத்துக் கொண்டே, "நச்சினார்க்கினியரால் மறுக்கப்படுவனவற்றுட்சில இவருடைய கொள்கையாகவிருத்தல்பற்றி, இவருடைய காலம் நச்சினார்க்கினியருடைய காலத்துக்கு முந்தியிருக்கலாமென்பது பெறப்படுகின்றது." என்று சிலப்பதிகாரப்பதிப்பில் அடியார்க்குநல்லார்வரலாறு கூறுமிடத்து எழுதியிருத்தலுங் காண்க. இவற்றால், மதுரைக்காஞ்சியினுஞ் சிலப்பதிகாரத்தும், முறையே, "தொன்முது கடவுட்பின்னர்மேய......பொருநன்" "மறைமுது முதல்வன் பின்னர்மேய......பொருப்பன்" எனப் பாண்டியன் ஒன்றுபோல விசேடிக்கப்படுதற்கு—அரும்பதவுரையாசிரியர் அடியார்க்குநல்லார் கூற்றுப்படி மாதேவன், பிரமன் இவரில் ஒருவன்பின்னோன் அகத்தியன் என்பதினும், நச்சினார்க்கினியர் கூற்றுப்படி அகத்தியன் பின்னோன்பாண்டியன் என்றலே பெரிதும் பொருந்துமாறு நோக்கிக் கொள்க.

பத்திராசிரியர்.

அறிவு விளக்கம்.

முயலுகை, தவிர்கை, உண்டி, உரை முதலிய வழக்குகளெல்லாவற்றிற்கும் கருவியாய் உயிர்ப்பொருட்கண் ஒற்றுமையுற்றிருக்குங் குணமே அறிவு எனப்படும். அறிதலுடைமையால் அறிவு என்பர். அவ்வறிவும் மெய்யறிவு என்றும், பொய்யறிவு என்றும் இருவகைப்படும். யாதாயினும் ஒரு பொருளை உணரப்புகுங்கால் அப்பொருளுக்குரிய தன்மையிலே வேறுபடாமல் உறைத்து நின்று அதனை அறியும் அறிவே மெய்யறிவாகும். அதுவும் காண்டலால் அறியும் அறிவு, கருதலாலறியும் அறிவு, உரையாலறியும் அறிவு, ஒப்பினாலறியும் அறிவு, இனமொழியாலறியும் அறிவு, ஒழிபினாலறியும் அறிவு, இன்மையினாலறியும் அறிவு, வழிவழியாலறியும் அறிவு முதலியனவாகப் பலவகைப்படும்.

காண்டலறிவு, கருதலறிவு, உரையறிவு என்னும் மூன்றும் மற்றையறிவுகளை உள்ளுறுத்தி நிற்றலாற் பொருளுணர்ச்சிக்கு அமையுமெனல் அமைவுடையதாகும். புலன்களைப் பொறிகள் நேரே தொடர்ந்தறியும்அறிவு காண்டல் அறிவாகும். குறிகளைப் பொறிகள் நேரே தொடர்ந்து அவற்றின் வழிநின்று ஆராய்ந்து மறைபொருளை அறியும் அறிவு கருதலறிவாகும். ஆராய்ச்சியின் பயன் மாசுதவிர்தல். வழக்கு, அறிவிப்பு முதலிய வலியுடைய சொற்களாலே பொருளை நினைத்தறியும் அறிவு உரையறிவாகும்.

மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவி எனப் பொறிகள் ஐவகைப்படலாற் காண்டலறிவும் ஐவகைப்படும். அறியக்கருதல், அறிவிக்கக் கருதல், காண்டலாற் கருதல, கருத்தாற்கருதல், உரையாற்கருதல் முதலியனவாகக் கருதலறிவும் பலவகைப்படும். செஞ்சொல்லாலறிதல், ஆக்கச்சொல்லாலறிதல், குறிப்புச்சொல்லாலறிதல், தொடர்ச்சொல்லாலறிதல் முதலியனவாகச் சொல்லாலறியும் அறிவும் பலவகைப்படும். இவற்றுள்ளே காண்டலறிவு எதிரே தோன்றும் பொருள்களையும், மற்றையிரண்டும் கரந்துறை பொருள்களையும் அறிந்து கொள்ளற்குக் கருவியாகும்.

பலபொருள் பயக்குஞ் சொல்லாற் பொருளுணருங்கால் சேர்வு, பிரிவு, வெறுப்பு, நட்பு, பால், இடம், காலம் முதலிய தொடர்புபற்றி அறிக. செஞ்சொல்லாவது வழக்கு முதலிய வலியால் நேரே பொருள் பயக்குஞ்சொல். ஆக்கச்சொல்லாற் பொருளுணருங்கால் வழக்கும் பயனும் நோக்கி அறிக. குறிப்புச்சொற்களாற் பொருளுணருங்காற் சொல்வலியும், பொருள்வலியும் நோக்கி அறிக. பகை, நட்பு, புணர்ச்சி முதலிய காரணம்பற்றிப் படிறர்பாலிருந்து வருஞ் சொற்களையும், ஒரு பயனும் பயவாதனவாய் மயக்கமுடையார் பாலிருந்து வருஞ்சொற்களையுங் கொள்ளற்க. அவை மெய்யறிவுபயவா. மெய்யறிவு பயப்பன வாய்மை கூறுவோர்வாய்ச்சொற்கள்.

பொறிகளும், பொறிகளின் சார்பும், குறிகளும், குறிகளின் சார்பும், உரைகளும், உரைகளின் சார்பும் கறையுறுமாயின்; அவற்றால் மெய்யறிவு ஒருகாலுங் கைகூடாது.

இனிப் பொய்யறிவாவது ஒரு பொருளை உணருங்கால் அப்பொருட்கணில்லதாந் தன்மையை உள்ளதெனக்கொண்டு வேறுபட நின்றறியும் அறிவேயாம். அதற்குக் கறைபடுதல் காரணமாகும். அப்பொய்யறிவும் ஐயவறிவு, திரிவறிவு, ஆராய்ச்சியறிவு என மூன்று வகைப்படும்.

ஐயவறிவாவது பலதலையாய்த்தோன்றும் அறிவு. அது பொதுத்தன்மை, சிறப்புத்தன்மை, பகைத்தன்மை என்னும் மூன்றுங் காரணமாகத் தோன்றும். "அரவோ? கயிறோ?" என்பது அரவு, கயிறு என்னும் இரண்டின்கண்ணுமுள்ள வடிவு, வளைவு முதலிய பொதுத்தன்மை காரணமாகத்தோன்றிய ஐயவறிவு. "உலகம் அழிவில்லதோ?" என்பது உலகம் என்பதின் மாத்திரமுள்ள சிறப்புத் தன்மை காரணமாகத்தோன்றிய ஐயவறிவு. ஒரு நெறியில் இருவர் மாறுபட்டுழி "எவர் நெறி தவறற்றது?" என்பது பகைத்தன்மை காரணமாகத் தோன்றிய ஐயவறிவு.

திரிவறிவாவது ஒன்றை மற்றொன்றாக அறியும் அறிவாகும். அது வடிவத்தைப் பொதுவே அறிதலும், சிறப்புவடிவம் தோன்றாமையும், ஒருபாகம் நினைத்தலும், சமீபத்திற்றோன்றாமையும் பிறவுங்

காரணமாகத் தோன்றும். கயிற்றினை அரவெனத் துணிதற்கு இஃது அரவு என்னும் பொதுவறிவும், அரவினுடைய தலை, வால் முதலிய சிறப்புருவம் தோன்றாமையும், அரவுருவமான ஒருபாகதினைவும் பிறவுங்காரணமாயின.

ஆராய்ச்சியறிவாவது ஒன்றிலொன்றினையேற்றி உடனிகழ்ச்சி யாராய்தலாலே தோன்றும் அறிவு. "பனியில்லையாயிற் குளிருமில்லை" என்பது போல்வது. அது குறைந்திருப்பதின் பிறழ்வினாற் பிறழ்தலும் கூடும். ஆதலின் அதுவும் பொய்யறிவாகும்.

இங்ஙனமே மெய், பொய் என்னும் இருவகையறிவும் அறியப்படும்.

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

ஸ்ரீ:

கம்பநாட்டார் அருளிய

இராமாவதாரவுரை.

(முற்றொடர்ச்சி.)

முத்தமிழ்த்துறையின்முறைபோகிய
உத்தமக்கவிகட்கொன்றுணர்த்துவென்
பித்தர்சொன்னவும்பேதையர்சொன்னவும்
பத்தர்சொன்னவும்பன்னப்பெறுபவோ.

(இ - ரை) மூன்று தமிழின் றுறைவாய் முறையே நடந்த மிக்க மேம்பாடுடைய புலவர்கட்கு. "ஒண்டீந்தமிழின் றுறைவாய் நடந்தனையோ" என்றார்பிறரும். தரத்தின் மிக்கது தமம். அதனினுமிக்கது உத்தமம். உத்தமக்கவி - தமிழ்நூன்முடிபு. பித்தர் "எம்பிரானுக் கெழுமையும் பித்தனே" என்றவாறு, அவன் பொருட்டு மையலா தலைக்கொண்டவர். பேதையர் - "பேதையேன் பேதையேனே" என்றவாறு அவன் மாட்டு உள்ள மொடுங்குதலால், அவனை யும் உலகியலையும் அறியாதவர். பத்தர் - எல்லாமவனென் றன்பு செய்வோர். இவருரைத்தன குணங்குற்றமாராயப்பெறுவனவில்லை

என்பது.' யானும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் பொருட்டு மையல் தலைக்கொண்டு உலகியலறியாமலவன்பாலன்பாற் சிலசொல்வேனென்பது கருத்து. இப்பாட்டிட் கம்பர் தம்மைச் ஸ்ரீராமபத்தர் என்றுய்த் துணரவைத்தனர். இனி, மையல் தலைக்கொண்டவர், அறியார், பத்தர்—இவர் சொன்னவை ஆராயத்தக்கனவல்ல எனினுமமையும். ஒன்று சிறிதுமாம்; "நாணெனவொன்றோ வறியலம்" என்புழிப்போல. (திருக்குறள் - கஉ௫ள) பன்னப்பெறுபவில்லை யென்ப துணர்த்துவென் என்க. "பன்னலம் பஞ்சி" (சிங். மண். களங) என்பதுபோலப் பன்னல் - எஃகுதல்; அது, தங்கூரிய மதியின்வைத்துக் குணங் குற்றம் ஆராய்தற்காயிற்று. "பன்னிச்சொலலாமோ" (ஷெமுத்தி-௨௦௦) என்றாற்போலப் பன்னல் ஆராய்தலுமாமெனினுமமையும். ஓ - எதிர்மறை. துறையின்முறை - துறையினையுடைய நூல் என்பாருமுளர்; மேல்முறையினா லுணர்ந்தார் என்பவாதலாலது சிறப்பின்று.

அறையுமாடரங்கும்மடப்பிள்ளைக
டறையிற்கீறிடிற்றச்சருங்காய்வரோ
விறையுஞானமிலாதவென்புன்கவி
முறையினா லுணர்ந்தாருமுனிவரோ.

(இ - ரை) இஃது, உணர்ந்தாருமுனிவரோ என்ற வினாவிற்குத் தச்சருங்காய்வரோ என எடுத்துக்காட்டுவமை முகத்தான் வினாவெதிர்பெய்து செப்புநிகழ்த்தியவாறு. இருவேறுதொடர்கள் உவமைவாசகமின்றி ஒன்றற்கொன்றுவமையாய்வரினஃது எடுத்துக்காட்டுவமை. "அகரமுதல" "நிலத்தியல்பான்," என்னுந் திருக்குறள்கள்போலவும், "காகத்திருகண்ணிற்கொன்றேமணி கலந்தாரிருவர்" என்ற திருக்கோவைப்பாட்டும்போலவும் வருவனவற்றுட்காண்க. வினாவே செப்பாதல் "வினாவுஞ்செப்பே வினாவெதிர்வரினே." என்னுங்கிளவியாக்கவிதியாற் கொள்க. பேரிடத்தைச் சிலசிலவிடங்களாக அறுத்தலால் அறை. மடப்பிள்ளைகள்—பேதைச்சிறார்; அவரவர் நாட்கும் பெயர்க்கும் பொருந்த அளவுகண் டறைகள் எடுத்தலும் ஆடரங்குக்கு விதித்த கோலுபரம் கோலகலம் கோனீளங்கண்டியற்றலும் அறியாத சிறுவர்கள். சிலப்பதிகாரவரங்கேற்று காதைக்கண், "எண்ணிய நூலோ ரியல்பின் வழாஅது" என்பது முதலாக அரங்கினமைதி

*

கூறியவடிகளான் இதனையுணர்க. தறை - வன்னிலம். தறுதல் - வலி தாயிறுகுதல். வன்கண் தறுகண், ஒருபொருட் கிளவியாதல், "செந்தொடை பிழையா வன்க ணாடவர்" என்னும் புறப்பாட்டுரையானு மறிக. தச்சரும் - சிற்பாசிரியரும். காய்வரோ முனிவரோ— எதிர்மறை வினாக்கள்: காய்பவர் தச்சராகார் என்றும், முனிபவர் முறையா னூலுணர்ந்தவராகார் என்றும் வேறுபொருளும் பயத்தல் நோக்கிக்கொள்க. இஃது அவைக்கட் டாமடங்குமாற்றான் அவையினைத் தாமடக்கி நின்றவாறு. இதுவே, அவையடக்கியற்குப் பொருளாக்கொண்டார் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் (தொல். செய்-கசஉ). முறைபோகிய வுத்தமக்கவி என்றாற்போல ஈண்டும் முறையினூலுணர்ந்தார் என்றார். ஞானமிறையுமிலாத என்க. இறையுங் கேள்வி எனவும் பாடம். புன்கவி - சொல்லானும் பொருளானும் தெளிவில்லாத கவி. "புன்கவியெனத்தெளிவின்றி" (நகரம்) என்பதனானறிக.

> தேவ பாடையி னிக்கதை செய்தவர்
> மூவ ரானவர் தம்முளு முந்திய
> நாவி னாருரை யின்படி நான்றமிழ்ப்
> பாவி னாலிதுணர்த்திய பண்பரோ.

(இ - ரை) தேவபாடையினிக்கதை செய்தவராகிய மூவருரையின் படியும், அங்ஙனஞ்செய்தவரானவர் தம்முளும் முந்திய நாவினாருரையின்படியும் நான் தமிழ்ப்பாக்களான் இக்காப்பியமுணர்த்திய பண்பு எ - று. இது நூல்வழி கூறிற்று. பொதுவாக மூவருரையினையும் அவருட்சிறப்பாக முந்திய நாவினாருரையினையுமே வழிக்கொண்டுணர்த்திய பண்பு எ - று. இவர் வான்மீகத்தோடு வேறுபடுமிடனெல்லாம் மற்றையோருரையினை வழிக்கொள்கின்றாரென்று உணர்க. படி, பிரதியின் சிதைவு. தேவபாடை - தேவரும் வழங்குமொழி; மக்களும் வழங்குவதேனும் சிறப்புப்பற்றிக் கூறப்பட்டது: அந்தணர் நூல் என்பதுபோல; ஆரியச்சொல், எல்லாத்தேயத்துக்கும் விண்ணுலகமுதலியவற்றுக்கும் பொது என்பர்.

(தொடரும்.)

இங்ஙனம்,
ரா. இராகவையங்கார்.

தருக்கசூத்திரம்.

பொருள்குணங் கருமம் பொதுச்சிறப் பொற்றுமை
யின்மை யுடன்பொரு ளேழெ மொழிப. (௧)

மண்புன லனல்கால் வெளிபொழு தாசை
யான்மா மனதோ டொன்பதும் பொருளே. (௨)

வடிவஞ் சுவையிரு நாற்ற மூறெண்
ணளவு வேற்றுமை புணர்ச்சி பிரிவு
முன்மை பின்மை திண்மை நெகிழ்ச்சி
சிக்கென லோசை யுணர்ச்சி யின்பந்
துன்பம் விருப்பம் வெறுப்பு முயற்சி
யறமறம் வாதனையொடு குணமறு நான்கே. (௩)

எழும்பல் விழுதல் வளைத னிமிர்த
னடத்த லுடனே கருமமை வகைத்தே. (௪)

பொதுமை மேல்கீ ழெனவிரு வகையே. (௫)

மன்னிய பொருளின் கண்ணவா யவற்றின்
வேற்றுமை தெரிப்பன பலவாஞ் சிறப்பே. (௬)

ஒற்றுமை யாப்பஃ தொன்றே யென்க. (௭)

முன்னின்மை பின்னின்மை முற்று மின்மை
யொன்றினொன் றின்மையென் றின்மை நான்கே. (௮)

மண்ணீ ரனல்கான் முறையே நாற்றந்
தட்பம் வெட்ப மூற்ற மாகி
மெய்ப்பொரு ளழிபொருண் மேவு மென்க. (௯)

அணுக்கண் மெய்ப்பொருள் காரிய மழிபொருள்
பிருதிவி நித்திய வநித்திய வணம்பெறும்
நிலையணுப் பொருணிலை யில்லது காரியம். (௧௦)

அதுவே:—

உடல்பொறி விடய மூவகைப் படுமே

நம்மனோர் யாக்கை மண்கூற் றுடம்பு
நாற்றங் கவர்வது நாசியி னுனியே
மண்கல் முதலிய விடய மாகும். (கக)

நீரிறை வரைப்பிற் கட்டுநீ ருடம்பு
சுவைத்திறங் கவர்வது நாவி னுனியே
கடல்யா றாதி விடய மாகும். (கஉ)

கதிரோன் வரைப்பிற் கட்டன லுடம்பே
யுருவங் கவர்வது கருமணி விழியே
மண்விண் வயிறு காநால் விடயம். (கங)

வளியிறை வரைப்பிற் கட்டுகா லுடம்பே
யூற்றங் கவர்வது மீந்தோ லென்க
விடய மாமுத லசைதற் கேதுவே
பிராண னுடலகத் தியங்குங் காற்றே. (கச)

விசும்பே காலந் திசையோ டான்மா
மனமிவை யைந்து நித்தியப் பொருளே. (கரு)

ஓசைப் பண்பிற் றாகா யம்மே. (கசு)

இறப்புமுதல் வழக்கிற் கேதுக் காலம். (கஎ)

கிழக்குமுதல் வழக்கிற் கேதுத் திசையே. (கஅ)

அறிவுப் பண்பிற் றான்மா வென்க
விறையே யீசன்முற் றறிவனோர் முதலே
யுயிர்தா னுடற்றொறு மெவ்வே றாகும். (கசு)

மனமணு வடிவாய் வருமின் பாதி
யறிதற் கின்றி யமையாக் கருவி
யாகிப் பலவா யழிவின் றுறுமே. (உ0)

குறிப்பு:—இச்சூத்திரங்கள் அகத்தியரியற்றின என்பர். இவ்வளவே இப்போதகப்படுவன. இவை, சில பழைய அச்சுப்பிரதிகளில் அருகிக்காணப்படுவனவாதலின், செந்தமிழபிமானிகளின் பொருட்டுப் பதிப்பிக்கலாயிற்று—ப—ர்.

௨

அறிவின் உபயோகம்.

நமக்குக்கிடைத்த சக்திகளை நாம் எப்படி உபயோகிக்கிறோமோ, அதற்குத்தக்கபடியே நமக்குக் கௌரவமுண்டாகும். தனக்குக்கிடைத்த புத்திசாமர்த்தியம் ஒன்றாயினும் அதை ஒருவன் சரியாகப் பிரயோகிப்பானானால், பலவிதமான புத்திசாமர்த்தியமுள்ளவனைப்பார்க்க அதிகமாய்ப் பெருமைபெறுவதற் குரியவனாவான். திரண்ட ஸ்திதி ஒருவனுக்குப் பிதிரார்ச்சிதமாய்க் கிடைத்தால் அதில் எப்படி ஒரு மேன்மையுமில்லையோ அப்படியே சிறந்த புத்திசாமர்த்தியங்கள் இயற்கையாய் அமைந்திருப்பதிலும் ஒரு மேன்மையுமில்லை. அந்தப் புத்திசாமர்த்தியங்களை எப்படி உபயோகிக்கிறோமோ அந்தப் பூஸ்திதியை எவ்விதமாய்ப் பண்படுத்துகிறோமோ அதைக்கொண்டுதான் அவற்றின் மேன்மையை அறியவேண்டும். ஓர் உபயோகமுமின்றிக் கல்விப்பொருட் பெருஞ்செல்வத்தை மனது விசேஷமாய்த் தேடிவைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். அவ்வறிவு, நன்மைக்கும் விவேகத்திற்கும் துணையாகி நல்லொழுக்கத்திற் புகாதிருக்குமாயின், இருந்தும் இல்லாததுபோலவே. அறிவானது இவ்வுலகில் வழங்கும் அற்பமான அக்கிரமங்களுக்கு உடன்படவொட்டாமல் ஒருவனை விலக்கிக்காக்குமென்றாலும், உண்மையான நீதியொழுக்கமுதலியவைகளால் பத்திரமாய்க் காக்கப்பட்டாலன்றி சுவப்பிரயோஜனமான துர்மார்க்கங்களினின்றும் விலக்கிக் காக்கமாட்டாது. ஆனதுபற்றியே கல்வியில் நன்றாய்த்தெளிந்தும் ஒழுக்கத்தில் மிகவும் குறைவுள்ளவர்களாயும், பாடசாலைப்படிப்புப் பூரணமாயிருந்தும் வியவகாரஞானம் சிறிதுமில்லாதவர்களாயும், நாம் பார்த்தனுசரிக்கத்தக்க நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டுவது போக நாம் கண்டஞ்சி ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டிய தப்பொழுக்கமுள்ளவர்களாயும் அங்கங்கே அநேகரைக் காண்கிறோம். “புத்திமான் பலவான்” என்று அடிக்கடி பழமொழி வழங்குகிறதென்றாலும், அந்தப்புத்தியை நல்வழியிற்கொண்டு திருப்பாவிட்டால் அது சிறிதும் பலமாகமாட்டாது. மேலும் தீயோர்

களைப்பின்னும் கொடியவர்களாக்கி உலகத்திற்கே அபாயம் விளைப்பதாகும்.

இக்காலத்திலிருக்கும் கல்விப்பயிற்சியின் மேம்பாட்டை நாம் மிகவும் பெருமைப்படுத்திப் பேசும்படியாயிருக்கும்; புஸ்தகசாலைகளும், தர்மசாஸ்திரங்களும், விநோதப்பொருட்காட்சிச் சாலைகளும் அநேகமிருப்பதனால் அவற்றைக்கண்டு நமது கல்விப்பயிற்சி விசேஷமாய்ப் பெருகுகிறதென்று எண்ணும்படியாகவுமிருக்கும். ஆயினும் இவ்வகையான சாதனங்கள் அவனவன் உயர்ந்த கல்வித்துறைகளில் தன்னைத்தான் பண்படுத்திக்கொள்வதற்குத் துணையாயிருப்பதுபோலவே பெரும்பாலும் அதற்கு இடையூறாகவும் கூடும். பொருளுள்ளவர்களெல்லாம் எப்படிப் பெருங்கொடையுள்ளவர்களாவதில்லையோ, அப்படியே விசேஷமாகப் புத்தகங்களைக் கையாள்பவர்களும் வித்வான்களாகமாட்டார்கள். நம்மிடத்தில் விசேஷசுகசாதனங்களுளவென்றாலும், ஊன்றிப்பார்த்தல், அவதானம், விடாமுயற்சி, உழைப்பு இவையாகிய பழைய வழியைப்பிடித்துச் சென்றாலல்லது அறிவும் விவேகமும் ஒருபோதும் நமக்குச் சுவாதீனமாகமாட்டா. கல்விக்கு வேண்டிய கருவிகளைமட்டும் கையாள்வது வேறு; படிப்பினும் உயர்ந்த சிக்ஷையால் அடையத்தக்க அறிவும் விவேகமும் வேறு. படிப்பாவது, பெரும்பாலும் பிறருடைய கருத்துக்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வதேயொழிய வேறல்ல. ஏனெனில், ஒன்றைப்படிக்கும்போது படிப்பவன் புத்தி புதிதாய் ஒருவேலையும் செய்வதில்லை. ஆதலால் நமது படிப்பு, சிறிதளவேனும் மனதைத் திருத்தித் தெளிவிக்காமலும், ஒழுக்கத்தை உறுதிசெய்யாமலும், கணப்பொழுது இதமான உள்ளக்கிளர்ச்சி தரும் ஒருவிதமான மதுபானஞ்செய்வது போலாகின்றது. இவ்வாறே அநேகர், வீணாய்ப் பொழுதுபோகும் எளியவேலை செய்துவருங் காலத்தில், தங்கள் மனதைப் பண்படுத்துகிறோமென்று சொல்லிப் பாசாங்குசெய்து திரிகிறார்கள். ஆயின் அதினும் இழிதொழில் செய்யப்புகாமல் அந்தமட்டிலாவது அவர்களைக் காக்கிறதேயென்று அப்பொழுதுபோக்கும் வேலையைப்பார்த்தும் நாம் சந்தோஷிக்க வேண்டுவதுதான்.

மேலும் புத்தகங்களைப் படித்துவரும் அறிவு வெகுவாய் விலை பெற்றதாயிருந்தாலும் புத்தகப்படிப்பாகவே முடிகிறது. அனுபவத்தால் வரும் அறிவோ விவேகமாகமுடிகிறது. ஏட்டுக்கல்வி அளவற்றிருப்பதும் சரி, அனுபவம் சிறிதளவிருப்பதும் சரி. ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாதல்லவா?

நல்லநூல்களை வாசிப்பது நமக்குப் பயன்பட்டு ஞானத்தை விருத்திபண்ணுமாயினும், மனதைப் பண்படுத்தும் விஷயத்தில் பத்தோடு பதினொராவதாயிருக்கிறதேயன்றி மற்றப்படியல்ல. நல்லொழுக்கமுண்டாக்கும் விஷயத்திலோ நல்ல அனுபவமும் உதாரணமும் உதவுவதுபோல அவ்வளவு ஒருபோதும் உதவுவதில்லை. ஆதலால் முக்கியமாய்க் கல்வி கற்பதின்நோக்கம், பிறருடைய கருத்துக்களைக்கொண்டு நம்மனத்தை நிறைத்து, நமது முயற்சி சிறிதுமின்றி அவர்களுடைய கல்வியறிவைக் கற்றுக்கொள்வதன்று; நமது புத்தியையும் நன்றாய் விகாசப்படுத்தி, ஜீவகாலத்தில் நாம் செய்யும்படி நேரிடுகிற பலவித வேலைகளையும் செம்மையாய்ச்செய்து உலகத்திற்கு உபகாரிகளாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்பதே. மிக்க ஊக்கமும் உற்சாகமுமாயுழைத்து உலகத்திற்கு உபகாரிகளான பலரும் வெகுவாய்ப் படிப்பில் தேர்ச்சிபெறாதவர்களே. பிரிண்டிலி, ஸ்டீவின்ஸன் இவர்களுக்கு நல்ல வயதுவந்து பெரியோர்களாகிற வரையில் எழுதப்படிக்கக்கூடத் தெரியாது. ஆயினும் சிறந்த செயல்களைச்செய்து இருவரும் இருபதுபேருக்குச் சமானமாய்க் காலங்கழித்தார்கள். ஜான்ஹண்டர் என்பவருக்கு இருபதுவயதுவரையில் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதென்றாலும் தச்சுவேலை பயின்ற எவனுக்கும் இளைக்காமல் மேஜை நாற்காலிகள் மட்டும் செய்ய வல்லவராயிருந்தார்.

ஆதலால், அறிவுவேண்டுவது அவசியமென்றாலும், ஒருவன் விசேஷமாயறிவதே முக்கியமன்று; அவ்வறிவின் நோக்கமும் பிரயோஜனமுமே முக்கியமாம். விவேகத்தை விருத்திபண்ணி, ஒழுக்கத்தைச் சீர்படுத்தி, நம்மை முன்னிலும் மிக்க யோக்கியர்களாயும், சௌக்கியமுள்ளவர்களாயும், பிறர்க்கு உபயோகமானவர்களாயும், ஈவிரக்கமுள்ளவர்களாயும், விசேஷ சாமர்த்தியமும் உலகத்தில் எவ்

வகைச்சிறந்த காரியத்தையும் விடாமுயற்சியாய்ச் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்கிற ஊக்கமுள்ளவர்களாயும் ஆக்குவதே அறிவின் நோக்கமாயிருக்கவேண்டும். நீதிநெறியைக் கவனியாமல் இவ்விதமான புத்தி வைபவத்தைமாத்திரம் வியந்து விருத்திசெய்யும் வழக்கத்தை ஒருதரம் கையாளப்புகுந்தால், அவர்கள் இழிவென்னப்படும் அனைத்திற்கும் செல்லும் பெரும்பாதையில் அடிவைத்தவர்களென்றே சொல்லவேண்டும். பிறரிருந்த ஸ்திதியையும் செய்த செயல்களையுங்குறித்து எழுதிவைத்திருப்பவைகளைப் படித்துச் சிந்தனைசெய்வது மாத்திரமே போதுமென்று திருப்தியடைந்திருக்கக்கூடாது. நாமும் அவ்விதமான ஸ்திதிக்குவந்து அவ்வகைச்செயல்களைச் செய்ய முயலவேண்டும். நமது உயர்ந்த அறிவு ஒழுக்கத்திலும், உயர்ந்த யுக்தி ஆலோசனைகளெல்லாம் காரியத்திலும் உபயோகமாகவேண்டும். நான் என்னால் சாதிக்கக்கூடிய மட்டும் சாதித்தேன்; இதற்கு மிஞ்ச எவர்க்கும் அவசியமில்லை என ரிக்டர் சொன்னவளவாவது நாமும் சொல்லத் திறமையுள்ளவர்களாக வேண்டும். தமக்கு இயற்கையாயமைந்த சக்தி சாமர்த்தியங்களுக்குத் தகுந்தபடி தெய்வசகாயத்தைக்கொண்டு தன்னைத்தானே நன்றாய்ப் பண்படுத்தி நல்வழிப்படுத்துவது எவர்க்கும் கடமை.

தன்னைத்தானே சிக்ஷித்துக்கொள்வதும் தன்னைத்தானே அடக்கி ஆள்வதுமே அப்பியாசஞானம் உண்டாவதற்குக் காரணமாம். இவற்றிற்கெல்லாம் மூலாதாரம் தன்மானமென்பது; அதாவது, தன் பெருமையைத் தானறிந்திருப்பதாம். ஒருவனுக்குக் கோரிக்கையென்பது இதனின்றுமுண்டாகின்றது. கோரிக்கையானது அதிகாரத்துக்குத் தோழனும் காரியசித்திக்குத் தாயுமாம். அப்படிச்சிறந்த கோரிக்கையுள்ளவனிடத்தில் அற்புதமான வரப்பிரசாதமிருக்கிறதென்றே சொல்லவேண்டும். அவரவர் தம் இயற்கையான தீக்குணங்களை விலக்குவதுமாத்திரமேயன்றி நற்குணங்களை விருத்திபண்ணவும் வேண்டும். தன்மானம்போலப் பிறர்மானத்தையும் பாராட்டவேண்டும். பிறரும் அப்படியே நம்முடைய கௌரவத்தைப்பாராட்டுவது கடன்.

தன்மானமென்பது ஒருவன் தரித்துக்கொள்ளத்தக்க உயர்ந்த வஸ்திரமும், தன்னை விசேஷமாய்ப் பெருமைப்படுத்திக் கொள்ளும்

படியான ஈசுவரயத்தினமாய் இருதயத்தில் உதிக்கத்தக்க உயர்ந்த அபிப்பிராயமுமாம். தன்னைத்தானே இழிவாய் நினைப்பது, பிறர் மதிப்பில்மாத்திரமேயன்றித் தன் மதிப்பிலும் தாழ்ந்து போவதாம். சிந்தனையெப்படியோ அப்படித்தான் செய்கையும். இழிவானவைகளையே எண்ணிக்கொண்டிருப்பவன் ஒருபோதும் உயர்பதம் பெறமாட்டான். உயர்ந்தபதம் பெறவேண்டுமானால் உள்ளக்கருத்துகளும் உயர்ந்தேயிருக்கவேண்டும். எளியார்க்கெளியனும் இதை முறைமையாய் நினைந்து அநுசரித்து வருவானானால், தடையின்றி உயர்ந்தெழுவான். தன்மானமாத்திரம் ஒருவனுக்கு இருக்குமானால், தரித்திரஸ்திதியும் மேன்மைபெற்றுச் சிறப்பாய் விளங்கும். ஏழையொருவன், துராசைகள் பல சூழ்ந்துகொள்ளும்பொழுதும் நெறிவிலகாது நேராய்நின்று இழிந்த செயல்செய்ய உடன்படாதிருப்பானாயின் அதைவிட அற்புதக்காட்சி வேறென்ன?

உலகத்தில் தான் விருத்தியடையவேண்டுவதற்கு மாத்திரம் முக்கியசாதனமாய் எண்ணி ஒருவன் தற்பயிற்சி செய்வானாயின், அவ்வெண்ணமே அப்பயிற்சியை இழிவுபடுத்துவதாம். இந்த நோக்காய்ப் பார்க்குமிடத்தில், காலம் உழைப்பு என்னும் மூலதனத்தை வித்தியாப்பியாசத்திற்காக வைப்பது ஓர் உத்தம உபாயமென்பதற்கு ஐயமில்லை. அறிவுதெளிந்தவன் எந்த ஜீவனோபாய மார்க்கத்திலும் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்றபடி அறிந்துநடக்கவல்லவனாவான். திருத்தமாய்த் தொழில்செய்யும் விதம் எதுவும் அவன் புத்தியில் தோன்றும். எல்லாவிஷயத்திலும் அவன் விசேஷ சாமர்த்தியமும், கருமமுடிக்கும் திறமையும் உடையவனாவான். சரீரமும் மனமும் ஒத்து உழைப்பவன் தன் வேலைகளைத் தெளிவாய்ப் பார்க்கவல்லவனாவான். அவனுடைய சாமர்த்தியம் விருத்தியாவது அப்போது அவனுக்கே நன்றாய்த்தெரியும். இதுவே மனிதர் மனதிற்பிறக்கும் அறிவுகளெல்லாவற்றுள்ளும் மிகுந்த உல்லாசந்தரும் அறிவுபோலும். தன் முயற்சியின்வலிமை வரவர விருத்தியாகும். ஒருவனுக்குத் தன்மானம் இருக்குமளவிற்கேற்றபடி அற்பவிஷயங்களிலுள்ள துராசைகளை விலக்க அவனுக்குத் திறமையுண்டாகும்.

*

ஆயினும் மேலெடுத்துக்கூறிய பல திருஷ்டாந்தங்களில் விளங்கியபடி தம்பயிற்சியால் மேன்மை கிடைக்காமலேயிருந்தாலும் இருக்கும். மனிதரிற் பெரும்பாலார் எவ்வளவு சிறப்பும் நாகரீகமும் பெற்றிருந்தாலும், ஜீவனோபாயத்திற்கு வேண்டிய சாமானியத்தொழில்முயற்சிசெய்துவராமல் தீராது. ஓர் ஊரார்க்காக ஒரு தேசத்தார்க்காக; மனம் எவ்வளவு பண்பட்டிருப்பினும் அவர்கள் தவறாமல் செய்யவேண்டிய தினவேலையை ஒழித்திருக்க அவர்களாலாகாது ஆனால் ஒன்று. உயர்ந்தோர் இழிந்தோர் ஆகியயாவரும் சிறப்பித்து வியக்கத்தக்க உயர்ந்த அபிப்பிராயங்களுக்கேற்றபடி அந்த உழைப்பின் தரத்தையும் உயர்த்தலாம். எப்படியெனில், முற்காலத்திலும் தற்காலத்திலும் நூதனதத்துவங்களை நுணுக நினைந்தறியவல்ல பண்டிதர், ஒருவன் எத்தனைவறிஞனும் தணிந்தவனுமாயிருப்பினும், அவன் ஒதுங்கும் குடிசை எத்தனை அலங்கோலமாயிருப்பினும், அவனை வீடுதேடிப்போய்க் கண்டு அவனுடன் உட்கார்ந்து அவ்வேலைக்குத் தோழமைகொண்டாடினும் கொண்டாடுவார். இவ்வாறே நலந்தெரிந்து நல்ல கிரந்தங்களை வாசிப்பதனால் உண்டாகும் கல்விப்பயிற்சியானது மிகுந்த மனவெழுச்சிக்கும் தன்னறிவு தன்முயற்சி இவைகளால் திருந்தி விருத்தியடைவதற்கும் ஏதுவாகி நற்குணம் நன்னடக்கை இவைகளை மெத்தனவே நன்றாய்ப் பழக்குவித்து எப்போதும் நற்பயனை விளைவிக்கும். வித்தையில் தம்மைத்தாம் பண்படுத்துவோர்க்குச் செல்வப்பொருள் சேராதிருப்பினும், உயர்ந்த அபிப்பிராயங்களோடு தோழமையுண்டாம்.

ஜனவிநோதினி.

ஷோடச நியாய நிரூபணம்.

க. காகதந்த பரீக்ஷை நியாயம்.

காக்கையின் பற்களைப் பரிசோதித்தலென்பது இதன் பொருள். ஒரு விஷயம் உபயோகமற்றதென்பதைத் தெளிவாகக்காட்டும் போது இது வழங்கப்படுகின்றது. (கடோபனிஷத்பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீசங்கராசாரியர் கூறியது.)

உ. காகநிஷ்கதாச நியாயம்.

ஒரு சோகியை ஒருவராகனுக நினைத்துத் தாசனுய் விடுவது. (சங்கற்ப சூரியோதய நாடகம். 5-ம் அங்கத்தில் ஸ்ரீவேங்கட நாதாசாரியர் கூறியது.)

௩. கூபமண்டூக நியாயம்.

அஃதாவது கிணற்றுத்தவளை நியாயம். தமிழர் "கிணற்றுத்தவளைக்கு நாட்டுவளப்பமேன்" என்பர். உலகவிஷய மொன்றுமறியாத மூடனைச்சுட்டி நிற்கின்றது. (பிரஸன்னராகவ நாடகத்திற்காண்க.)

௪. கைமுதிக நியாயம்.

கிமுதா என்பது கைமுதிகமாயிற்று. (கிமுதா-கேட்பானேன்) பூனைக்கஞ்சும்போது புலிக்கஞ்சுதலைப்பற்றிக் கேட்பானேன் என்பது. (சங்கற்ப சூரியோதய நாடகம் முதலங்கம்.)

௫. பகவ்ருத்தி நியாயம்.

(பகம் - கொக்கு) கொக்கைப்போல் ஒன்றுமறியாதவன் போலிருந்து சமயம் பார்த்து மோசம் செய்தல் (விஷ்ணுபுராணம். மூன்றும் அம்சம்). இஃது, ஒருகெட்ட சிஷ்யன் தன்மையை உணர்த்துதல் காண்க.

௬. பிடாலவிருத நியாயம்.

(பிடாலம் - பூனை) எதிரில் பிரியமாய்ப்பேசுவதும் மறைவில் தீங்குசெய்தலையு முணர்த்துகின்றது; இதுவும் நியமாணுக்கன் தன்மையைச் சுட்டுகின்றது. (விண்டுபுராணம் மூன்றும் அம்சம்.)

௭. மர்க்கடகிசோர நியாயம்.

(மர்க்கடம்=குரங்கு) (கிசோரம்=குட்டி) குரங்கு தன்னை இறுகக்கட்டிக்கொண்ட தன் குட்டியைக்காப்பாற்றுதல் என்பது. பகவான் காரணமொன்றையும் நாடாமலே அடியார்களைக் காப்பதுண்மையாயினும் அவன் கட்டளையாயும் அவன் ஸம்மதிகொண்டவாயுமுள்ள கருமங்களை அவனடியார் செய்தல் வேண்டுமென்பதைச்சுட்டி வைணவர் கூறுவது. (ஸ்ரீவேங்கடநாதாசாரியரின் பரமபதசோபானம்.)

அ. மார்ஜாரகிசோர நியாயம்.

(மார்ஜாரம் - பூனை) யாதோர் ஏதுவுமின்றிப்பூனை தன் குட்டியைத்தானே சென்று பிடரியைக்கவ்வி எடுத்துக் காப்பாற்றுதல் போல் பகவான் தானாகவே காரணங்கருதாது சென்று காப்பரென்பது. (பரமபதசோபானம் விவேக பருவம்.)

கூ. பிக்ஷாபாதப்ரஸாரண நியாயம்.

கால்வைக்க ஓர் ஸன்னியாசி இடங்கேட்டுப் பிறகு கிரகமுழுவதையும் அபகரித்துக்கொண்டது. (சங்கற்பசூரியோதய நாடகம். மூன்றும் அங்கம்.)

க0. சந்திரசந்திரிகா நியாயம்.

சந்திரனும் அவனொளியும் பிரியாது ஒன்றுசேர்ந்திருத்தல். (சங்கரவிஜயம் - ஆநந்தகிரி செய்தது.)

கக. மண்டூகப்லுதி நியாயம்.

இதனைத் தமிழ்நன்னூலில் பவணந்திமுனிவர் தவளைப்பாய்த்தென்றனர். சூத்திரங்களொன்றோடொன்று தொடர்ந்து நிற்கும் நான்கு நிலைகளிலிஃது ஒன்று. தவளை பாய்வதுபோல் ஒருசூத்திரம் இடையில் சிலசூத்திரங்களை விட்டு விட்டு வேறொன்றைநாடிக்குதித்தல்.

கஉ. மத்யதீபிகா நியாயம்.

நடுவில் நின்றொளிரும் தீபம் இரண்டுபக்கங்களிலுமொளியை வீசுதல். (இராமதீர்த்தர் செய்த வேதாந்தஸாரம்.)

மத்திய மணிநியாயம்.

என்பது மிதுவே. மாதர்கள் மூக்கிலணியும் நத்தென்னுமணியிலுள்ள ஓர்செம்மணி அதனிருபக்கத்திலுமிருக்கும்முத்துக்களின் மேல் ஒளியைவீசுதல்.

கரு. விஷக்கிரிமி நியாயம்.

விஷங் கொல்லுந்தன்மையுடையதாயினும் அதிற் புழு உண்டாகிச் சாகாதிருப்பதுண்டென்பது. அஃதாவது ஒருவருக்கு விஷம் போன்றது மற்றொருவருக்கமுதுபோற் சுகமளிக்குமென்பதாம்.

௬௪. சுபகாபிக்ஷுக நியாயம்.

மருமகள் ஒருபிக்ஷுகனுக்குப் பிக்ஷையில்லையென்று கூறவே அவள்மாமி பிக்ஷுகனை யழைத்து, இல்லத்தில் நின்று பிக்ஷையில் லையென்று கூற அவளுக்கென்ன அதிகாரம்? அந்த அதிகாரம் என் னுடையதாம்; ஆதலின் நீர் போகலாமென்று கூறியனுப்பினளென் பது (சங்கற்ப சூரியோதய நாடகம். 2. ம் அங்கம்)

௬௫. ஸ்தாலீபுலாக நியாயம்.

ஒருபானைச்சோற்றிற்கு ஓர் அவிழைப் பதம்பார்ப்பதுபோல் வது. பலதுறையிலுந் தேர்ந்தாரொருவரை அவரது ஒருதுறையிற் கண்ட தெள்ளியநியாயங்கொண்டே மற்றைய துறைகளிலுந் தேர்ந் துளாரெனக் கொள்வது போல்வது; (முன்சொன்ன 2, ம் அங்கம் நாடகம்.)

௬௬. ஹாலிகஜம்புக நியாயம்.

ஒருவன்கொல்லை உழுதுகொண்டிருக்கையில் அங்கே ஒரு நரி வரக்கண்டு அந்நரியைப்பின்தொடர்ந்து செல்வதுபோல்வது. கைக் கொண்டதொன்றை நீத்து நடுவில்நேர்ந்ததை நாடுதல் பிழையுள தென்பதை இஃது உணர்த்துகின்றது.

(இன்னும் தொடரும்)

இங்ஙனம்,

தி. வேங்கடராம ஐயங்கார்,

தமிழ்ப்பண்டிதர்.

நுண்பொருண்மாலை.

௧௧-ம் அதி. புறங்கூறாமை.

௧௮௪. கண்ணின்றுகண்,........பின்னோக்காச்சொல்

நு - லை:—கண் - கண்ணோட்டம். பின்வருங் குற்றமென்றதால் பின் ஆகுபெயர். நோக்காதசொல் - அக்குற்றம் பரிகரிக்கக் கருதாத சொல். முன்னிற்றலும் சொல்வான்றொழில் சொன்மேலேற்றப் பட்டது.

கஅஎ. பகச்சொல்லிக்........தேற்றாதவர்

நு - லே:—பிரிப்பர் - பிரியப்பண்ணுவர்; "அறிவகற்றும்"(திருக்-கஎஉ.) என்பதும் அது. "தேற்றாதவர்"—அறியாதவர் எனத்தன் வினையானது. "தேற்றுதலார்க்குமரிது" (ஷை சுகூகூ) என்றதுபோல நில்லாமையானுமறிக.

உ0-ம் அதி - பயனிலசொல்லாமை.

ககூக. பல்லோர்முனியப்........மெள்ளப்படும்.

நு - லே:—எல்லாருமென்றது மூன்றன் விகாரம். இஃது "என்புமுரியரோடு" (எஉ) ஒக்கும்.

ககூச. நயன்சாரா........பல்லாரகத்து.

நு - லே:—நயன்சாரா, பயன்சாரா என மூன்றனை விரித்தார். சார்ச்சியைத் தொல்காப்பியர் இரண்டனுக்கும் ஏழனுக்கும் விதித்தார் தொல்காப்பியத்துள்.(சொல் - அச) இளம்பூரணர் "புள்ளியில்லா வெல்லா மெய்யும்" (தொல்-எழுத்-கஎ.) "புள்ளியில்லாவாய்" எனச்செய்தெனெச்சவாய்பாட்டான் உரைத்ததுபோல, இவ்வுரையாசிரியரும், "நயன்சாராவாய்" என உரைத்தார். "காலாழ்களரினரியடுங் கண்ணஞ்சா" (ரு00) என்பதுமது. ஆகாரவீற்று அஃறிணைப் பன்மையெதிர்மறை வினைமுற்று எச்சமாயிற்றெனஅமைப்பினும் அமையும்.

ககூகூ. பயனில்சொற்.........பதடியெனல்.

நு - லே:—அல்விகுதி வியங்கோள் முன்னெதிர்மறையினும் பின் உடம்பாட்டினும் வந்தது. இவ்வாறுரையாது, அல்விகுதி முன்எதிர்மறையினும் பின்வியங்கோளினும் வந்ததெனவுரைத்தமை பிழை. * "உள்ளத்தானுள்ளலுந்தீதே" (உஅஉ) என்பதனுள்ளும் "அங்கணத்துளுக்கவமிழ்தற்றால்" (எஉ0) என்பதனுள்ளும் 'அல்விகுதி வியங்கோளெதிர்மறைக்கண் வந்தது' என்பதனாலுமறிக. எதிர்மறையினும் விதியினும் "சொல்லுகசொல்லிற்......சொல்லற்க" (உ00) எனக் கவ்வீற்று வியங்கோள் வந்தது. வினையியலில் "முன்னிலை தன்மை

* இவர் "பிழை" யென்று காரணங்காட்டி மறுக்கும் பாடங்கள், ஏடுகளிற் சிறுபான்மை காணப்படுகின்றன.

யாயிரிடத்தொடு, மன்னு தாகும் வியங்கோட் கிளவி" (தொல்-சொல். உஉ) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் நச்சினார்க்கினியரும் "பயனில்சொற் ......மகனெனல் மக்கட் பதடியெனல்" (கருசு) என்பதனை உடன் பாட்டினும் எதிர்மறையினும் வியங்கோளாய் வந்ததென்றார்.

உ௦௦. சொல்லுகசொல்லிற்........பயனிலாச்சொல்.

நு - லை:—சொற்பொருட்பின்வருநிலை. "வைகலும்வைகல்" என்பது மது. (நாலடி) "குன்றினனையாருங்குன்றுப" (கூசுரு) என்பது சொற் பின்வருநிலை. பக்ஷாந்தரத்துள்—ஒத்தசொல்லும் மிக்கசொல் லுமென அமைந்து கிடந்தது காண்க.*

உகம் அதி—தீவினையச்சம்.

உ௦௬. அறிவினுளெல்லாம்.........செய்யாவிடல்.

நு - லை:—செய்யாவிடல் என்பது செய்யுட்டொடை காரண மாகவந்த கடைக்குறை. "செலவிடாதீதொரீஇ" (சஉஉ) "மூட் டாச்செயின்" (ருசஉ) "தோன்றாக்கெடும்" (சஎக) என்பனவுமாம்.

(உக௦) அருங்கேடனென்ப........செய்யானெனின்.

நு - லை:—அருமை இன்மைமேனின்றது. அருங்கேடன் - கேடிலன். அரிதாகிய கேட்டையுடையன் என எண்டுண்மைப்பொரு ள் கொண்டும் இன்மைமேனின்றது. "சென்றுசேர்கல்லா" என்ற நற்றிணையை† இதற்குச்சொற்சோதனை காட்டினார். "சூழ்ந்துமுரன் றணவி............வீழ்ந்தவிந்தபாசத்தார்" (தண்டியலங்காரமேற் கோள்) என்பதனுள் "வீழ்ந்தவிந்தபாசத்தா" ருமது. "சுழலுமி சைவேண்டிவேண்டா வுயிரார் (எஎஎ) என்பதும், கோவையாரில் "நீங்கினநாணொடு நேரிழை நின்றது"ம் (சச-ம் பாடற் கொளு) வட மொழியுள் "வீதராக" என்பதுமது. ஓடி என்பது, செய்யான் என் னும் எதிர்மறையுள் செய்தலோடு முடிந்தது. "எண்பதத்தானோரா" (ருசஅ) "அலர் நாணவொல்வதோ" (கககசஎ) என்பனவும், கோவை யாருள் "காவி நின்றேர்தரும்" (சக) "கற்றிலகண்டன்ன" (கூஎ)

* இங்கே காட்டிய பக்ஷாந்தரம் பரிமேலழகருரையிற் காணப்படா மையால், வேறுரை பற்றியது போலும்.

† இம்மேற்கோள், அகநானூறு, சஉ - ம் பாட்டிற் கண்டதென்று தெரிகிறது.

என்பனவும் இவ்வாறும். "ஆக்கங்கருதி" (சகூரு) என்பதனுள், ஊக்காரென்பதனைக் கொள்ளுமென்பது குறித்து, கருதியென்னுமெச்சம் இழக்குமென்னும் பெயரெச்சவினை கொண்டதென்றார். இவ்வாறே முதல்பேராசிரியர்க்குமொக்கும். உடம்பாட்டெச்சம் உடம்பாட்டு வினைகொள்ளுதலன்றி எதிர்மறைவினைகொள்ளாதென்பது அவர்கள் கருத்துப்போலும். வினையெச்சத்திற்கு விதி இவ்வாறு கூறாமையின் அவர்கள் கருத்தறிதல் அரிதென்க.

உஉ-ம் அதி - ஒப்புரவறிதல்.

உகக. கைம்மாறு வேண்டா.........கொல்லோவுலகு.

ப - லை:—கடப்பாடு - முறையறிந்து செய்யுமுபகாரம். அஃது எழுவாயாகலிற் செய்வாரதுவேண்டாமை செய்வதன் மேனின்றது.

உகரு. புத்தேளுலகத்து.........நல்லபிற.

ப - லை:—இன் உவமவுருபு. நல்லபிற - நல்லனபிற செய்தல்களாயிற்று.

உகரு. ஊருணிநீர்நிறைந்.........வாளன்றிரு.

ப - லை:—இடத்து நிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்தின்மேனின்றது. "அளவளாவில்லாதான்" (எஅ0) "வசையிலாவண்பயன்" (உருகூ) "அருமறைசோரும்" (அசஎ) "புரந்தார் கண்ணீர்மல்க" (எஅ0) "வாலெயிறூறியநீர்" (ககஉக) என்பனவுமது. "நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றும்" (கஎ) "ஆபயன்குன்றும்" (ருகூ0) என்பனவுமாம். நிகழ்பொருள் இயற்கையாயுண்டாகிய பொருள்; செயற்கையுமாமென்னில், "பணைநீங்கிப் பைந்தொடி சோரும்" (கஉருச) என்பதனுள் எழுதியதாலறிக.* இனி, "இலங்கிழாயின்றுமறப்பின்" (கஉகூஉ) என்னும பாட்டினுள் "கலங்கழியும்" என்பதற்கும் "இடத்து நிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்தின்மேனின்றது" என்றது பிழை; (இப்பாடற்கு) "பணை நீங்கிப்பைந்தொடிசோரும்" என்பதற்குரைத் தாங்குரைக்க. "அக்குமரவுமணிமணி" என்னுங் கோவையாருள்(கஂ0ரு) பேராசிரியரும் இவ்வாறே எழுதினாரென்க.

---

* "வளைத்தொழில் தோண்மேனின்றது" என்பது. பரி......ருரை.

இனித்தொல்காப்பிய வினையியலுள், 'ஆகிடந்து செறுவிளையும்'* என்பதனை இடத்துநிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்தின்மேனின்றதென்றார். (ஈண்டு) நிகழ்பொருள் செய்யுட்கண் வெளிப்படையாக வாராமையின் ஆகுபெயர்க்குள் அடங்குமென்க.† இவ்வாறெழுதுவது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. இவ்வுரையாசிரியர் "தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணி" (நகூகூ) என்பதன்கண், இடத்து நிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்தின்மேனின்றது என எழுதாமை காண்க.‡

உகசு. பயன்மரமுள்ளூர்ப்........படின்.

ந - லை:—உள்ளூர் - ஊர்நடு; முன் பின்னாகத்தொக்க ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை. "முற்பகல் : 'பிற்பகல்" (நகக) "நுனிக்கொம்பரேறினார்" (சஎசு) கடைக்கண் (சஎசு-உரை) கீழ்நீர் (கூஉக) என்பனவுமஃது. முருகாற்றுப்படையுள், கீழ்நீர் என்பதனை "மீயெனமரீஇய" (தொல்- எழுத்- உருய) என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் இலக்கணமரூஉவாக்கினார் நச்சினார்க்கினியரென்க. (அடி - உகூ - உரை) இளம்பூரணரும், புள்ளிமயங்கியலுள், முன்றில் என்பதனையும் இலக்கணமரூஉ எனவுரைத்து, கடைக்கண் என்பதனையும் அது வென்றார். (நருரு- ஆம்சூத்திரம்). இவ்வுரையாசிரியர், வடநூன்மரபும், வடநூலை மொழிபெயர்த்துச் செய்த வீரசோழியமுதலிய பின்னூலுங் கண்டு, இவ்வாறுரைத்தார்போலுமென்க. பரிபாட்டினுள், "மாயிருஞ்சூல்வண்ணன்" என்பதனை முன்பின்னாகத்தொக்க இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகையென்றார் இவ்வுரையாசிரியர். ஆகையால் அவர்கருத்து எம்மனோர்க்கு அறிதலரிதென்க.

உ௩-ம் அதி - ஈகை.

உஉக. வறியார்க்கொன்.........நீரதுடைத்து.

ந - லை:—நீரது - பகுதிப்பொருள்விகுதி; பகுதிப்பொருள்விகுதியாவது, பகுதியின் பொருளேயேபடும்: விகுதிபெற்றிருந்துமென்க. பகுதிவிகுதியாவது—குழையென்பது பகுதி, அன் என்பது விகுதி: குழையையுடையன் குழையனென முடிக்க. அஃதிவ்வாறு பொருட்

* தொல், சொல்லதிகாரம், வினையியல் "அம்முக்கிளவி" (உநந) என்னும் சூத்திரவுரை பார்க்க.

† பரிமேலழகர், "கேணியென்றது அதன்கணீரை" எழுதினர்.

*

படாமைகாண்க. "நத்தம்போற்கேடு" (உ௩௫) "நுனிக்கொம்பர்" (௪எ௬) "உள்ளத்தார்காதலவராக" (௧உ௪௬) "செயற்கையறிந்தக்கடைத்தும்" (௬௩எ) என்பனவுமாம்.

உஉ௩. இலனென்னுமெவ்வ.........கண்ணேயுள.

ந - ஸே:—குலன் - குடி. ஈதலைப்பலவாக்கிய பக்ஷாந்தரமின்று காண்க. "ஏதிலார்போலப்பொதுநோக்கு" (௧0௯௯) என்பதற்கும் இவ்வுரையாசிரியர் அவ்வாறெழுதினரென்க.

உஉ௪. இன்னாதிரக்கப்.........காணுமளவு.

ந - ஸே:—இரக்கப்படுதல் - இரப்பார்க்கீவனென்றிருத்தல். படுதல் எச்சவும்மை; அளவு முற்றும்மை; (இவை) செய்யுட்டொடைவிகாரத்தாற் றொக்குநின்றன. இரக்கப்படுதல், செயப்படுபொருண் மேனில்லாது ஈவலென்றிருத்தற் றொழின்மேனின்றது. "அகத்தினுவஞ்சரையஞ்சப்படும் (அஉ௪) (என்பதுமது). கோவையாருள் "கொள்ளப்படாது" (அஎ) என்பதற்குப் பேராசிரியரும் இவ்வாறுரைத்தார்.* "உதவிசெயப்பட்டார்" (௧0௫) என்பதும், "உட்கப்படாஅர்" (௯உ௧) என்பதும், பாயிரத்துள் † "கற்கப்படார்" என்பதும் இவ்வாறு வேறுபொருள்படுமென்க.

உஉஅ. த்துவக்குமின்ப.........நீண்டலரிது.

ந - ஸே:—ஈத்து வினையெச்சத்திரிசொல். தம்முடைமை எனநிற்கற்பாலது தாமுடைமையெனவும், முன்னர்க் காமத்துப்பாலில், "தாமுடைய நெஞ்சந்துணையல்வழி".........தமரல்வழி (௧உ௯௯-௧௩00) எனவும், "பூங்கணையார்" என்னுங் கோவையாருள் (௧௯) "பாங்கனையானன்னபண்பனை" எனவும், "தெளிநீயனையபொன்னே பன்னுகோலந் தெளிவுறவே" (ஷை-௧உஉ) எனவும், "வேனில்வெயிற்குலர்ந்த

* "கொள்ளப்படாதென்பது, வினைமுதன்மேலுஞ் செயப்படுபொருண் மேலுமன்றி வினைமேனின்ற முற்றுச்சொல்; "அகத்தினுவஞ்சரையஞ்சப்படும்" என்பதுபோல" என்றார் பேராசிரியர். பரிமேலழகரும், அஞ்சப்படுமென்பதற்கு அஞ்சுதல் செய்யப்படுமென விசேடவுரையிற் கூறினர்.

† பாயிரத்துளென்பது, தொல்காப்பியப்பொதுப்பாயிரத் தென்க.

மெய்வறுமைகண்டிரங்கி, வானின் வளஞ்சுரந்த வண்புயற்குத்—தா னுடைய, தாதுமேதக்கமதுவுந்தடஞ்சினையாற், போதுமீதேந்தும் பொழில்" (தண்டி) என்பதனுள் 'தானுடைய' எனவும், பிற்காலக் கலியிலும் "தானுடைய மெய்ந்நுடக்கந் தண்மா தவிக்களித்து" எனவும் பெரும்பான்மையும் வரும். "தாநாமென்னுமகரவிறுதி யும், யாமெனிறுதியு மதனோரன்ன" (தொல், எழுத் - ௧௮௮) என்னுஞ் சூத்திரவிதிபெறுது உருபுபுணர்ச்சிக்கும் பொருட்புணர்ச் சிக்கும் மாறுபட்டுவருதலின், இவற்றின்கண் உரையாசிரியர் பரிகரி யாமையால், இவ்வுரையாசிரியர் கருத்தும் எம்மனோர்க்கறிதல் அரி தென்க.

௨௨௯. இரத்தலினின்னாது.........தமியருணல்.

நு - லை:—நிரப்பிய என்பது செய்யிய என்னும் வினையெச்சம். "பெருங்கடலாடிய" என்றார் நாலடியாரில். இச்செய்யுளாசிரியரும், "கோட்டுப்பூச் சூடினும்........காட்டியசூடினீரென்று" (௧௩௧௩) "தினியவிருந்தது" (௧௨௯௬) எனக்காமத்துப்(பாலுட்) கூறினார்.

௨௪-ம் அதி - புகழ்.

௨௩௧. ஈதலிசைபட.........மில்லையுயிர்க்கு.

நு - லை:—ஈதலாற் புகழுண்டாக வாழ்தலென்றார். "இரப்பார்க் கொன்றீவார்மேனிற்கும்புகழ்" (௨௩௨) என்பதுவும் இக்கருத்து. படுதல் - உண்டாதல். இனி, இவ்வுரையாசிரியர் பரிபாட்டினுள், "இலம்படு புலவர் ஏற்றகை நிறைய; பொலன்சொரி வழுதி" என்ப தற்குத் - தொல்காப்பியத்துள், "இலமென்கிளவிக்கு" என்னுஞ்சூத் திரத்திற்கு (தொல். எழுத்-௩௧௬) இளம்பூரணருரைத்தாங்கு உரைத் தார். அத்தன்மை எம்மனோர்க்கறிதலரிதென்க. நச்சினார்க்கினியர் அதனை வேறுரைத்தாரென்க.‡

௨௩௪. நிலவரை நீள்புகழ்.........புத்தேளுலகு.

‡ இலம்படுபுலவரென்பதற்கு 'இலத்தாற் பற்றப்பட்ட புலவர்' என இளம்பூரணரும், 'இல்லாமையுண்டாகின்ற புலவ'ரென நச்சினார்க்கினியரும் பொருள் கூறினர்.

நு - லை:—"புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின் - வலவ னேவா வானவூர்தி - யெய்துப வென்பதஞ் செய்வினை முடித்து" (புறம் - உ௭) எனக்காட்டுதலாற் புலவர் பாட்டுக்கொள்ளுதல் அற மாமென்க.

உ௫௬. நத்தம்போற்கேடு.........கல்லாலரிது.

நு - லை:—போல் - ஒப்பில்போலி; "மலைநாட்டுள் மங்கலமென் பதோர் ஊருண்டுபோலும்" என்பதுமது. ஆகுமென்பதனை முன் னுங்கூட்டி அரிதென்பதனைத் தனித்தனி கூட்டுக. தனித்தனி கூட்டாதொழியின், பன்மை யொருமை மயக்கமாதலாமென்க. "கடு மொழியுங் கையிகந்த தண்டமும்...தேய்க்குமரம்" (௫௬௭) "இக லின் மிகலினி தென்பவன் வாழ்க்கை......நணித்து" (௮௫௬) என் பனவும் இவ்வாறும். நத்தம் போற்கேடு - புகழுடம்பிற்கு ஆக்க மாகுங்கேடு. உளதாகுஞ் சாக்காடு - புகழுடம்புளதாகுஞ் சாக் காடு. நங்கென்னுந் தொழிற்பெயர் விகாரத்தால் நத்தென்றாயிற்று. அம் - பகுதிப்பொருள் விகுதி.

(தொடரும்)

பத்திராசிரியர்.

புராதன இந்தியா.

(முற்றொடர்ச்சி.)

[பங்களூர் ஸ்ரீமான்-எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்காரவர்கள், M. A. எழுதியது.]

இக்காலத்திலெல்லாம் தக்ஷிணமோவெனின், மாளவக்ஷத்திர பர்கள் புரிந்தபெரும்போர்களால் சிதைவுண்டு, வெகுவானசிற்றரசு களாய்ப் பிரிவுபெற்று நின்றன.—சமுத்திரகுப்தன் இத்திசைபுகுங் கால் பதினொரு ராஜ்யங்களாக நின்றபோதிலும், மேற்புறமாத்தி ரம் இப்போதை மஹாராஷ்டிரத்துக்கும், கான்தேசத்துக்கும் சரியாக வைதவராஷ்டிரம், ஏறண்டபள்ளியென்னுமிரு கூறாகவே நின்றது. இவ்விரண்டில் முற்கூறிய மஹாராஷ்டிரத்தினின்றுமே முதல் அரச வம்சம் வளர்ச்சிபெற்றது. ஹூணர்கட்கும் பிந்திய குப்தர்கட்

கும் பெரும்போர் விளைந்து, குப்தராஜ்யம் நிலைதவறியதாய்க்கிடந்த காலத்தில், இச்சளுக்கியர் சிறிதுசிறிதாய்த் தங்கள் பாற்பட்ட கான் தேசத்தை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு, கிருஷ்ணாநதி வடகரையோடுங் கடல்வரை விரிந்த வெங்கிநாடு முழுதையும் தமதாக்கிக்கொண்டனர். இங்கேதான் பல்லவர்கட்கும், சளுக்கியர்கட்கும் அண்மைநேரிட்டு ஓயாப்போரும் விளைந்தது.

கிருஷ்ணாநதிக்குத் தென்பாற்பட்ட நாடுகளும் பல்லவர்பாற்பட்டு ஒன்றுபட்டுவந்தது. ஸமுத்திரகுப்தனது விஜயயாத்திரை காலத்துக் காஞ்சியிலாண்ட பல்லவன் விஷ்ணுகுப்தனென்பான். இவன் பின்வந்த பல்லவஅரசர்கள், சுற்றிலுமிருந்த பல்லவநாடுகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு தென்புறமகன்று காஞ்சிக்கும் சோழசேரமண்டலங்களுக்குமிடைப்பட்ட நாடுகளையெல்லாம் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். கிருஷ்ணாநதிக்கரையிலோவென்றால், சளுக்கியர்களையோங்கவிடாமல் வெகுஇமையாநாட்டத்தோடு காவல்பூண்டிருக்கவேண்டியதாயிற்று. பல்லவவுயர்வுடன் பிராமணமதமும் உயர்வடைந்தது. பல்லவவரசர்கள் ஆலயநிருமாணத்திலும், தமிழ்வளர்ச்சியிலும் ஊக்கம்பெற்று நின்றதால், இப்பொழுது வெகுபழமைபெற்ற சைவ வைஷ்ணவக்கற்றளிக ளிவர்களாலேயே நிருமிக்கப்பெற்றனவென்றே கொள்ளவேண்டுவனாய்க் கிடந்தன.

இவ்வாறு நாடுகள் புதுவடிவம்பெற்று வெளிப்படுங்கால் இந்திய தேயம் மேல்வரும் மூன்று பிரிவாகக்கிடந்தது. வடக்கில் தானீச்வர அதிராஜ்யத்துக்கடிமைப்பட்ட ஹிந்துஸ்தானமும், இடையில் சளுக்கிய அதீன தக்ஷிணமும், தெற்கில் பல்லவராஜ்யம் பூண்டதென்னாடுமாம். இக்காலத்திற்றான் சீனயாத்திரிகனாக ஹயவன்ஸாங் என்பவன் இத்தேயமுழுதும் யாத்திரைசெய்ததுமன்றி தேயத்துச் சரித்திரசாதனங்களும் ஏற்பட்டமையால் இதேகிரமத்திலிம்மூன்று கூறுகளும் எடுத்தாளப்படும். பாணகவியின் ஹர்ஷசரிதமும், நந்திக்கலம்பகமும், வைஷ்ணவப் பிரபந்தங்களும், சைவ அடியார்களிலனேகர் கவிகளும், மூன்றிடத்தவையுமான அநேக சாஸனங்களு மிக்காலத்திய நிகழ்ச்சிகளுக்குரிய சாதனங்களாம்.

ஆயினும் காலக்கிரமவேறுபாடில்லா திருத்தல் வேண்டின் தென்இந்தியா விஷயம் முதற்கூறல்தகும்— சளுக்கியப்பெருக்கைத்

தடைப்படுத்திக் கிருஷ்ணாநதிக்கரையிலே நிறுத்துவது பல்லவர்களுடைய முதற்காரியமாயிற்று. கி. பி. சுமார் 500-ல் குப்தர்கள் ஹூணர்களால் தகர்ப்புண்டு பொருது நிற்குங்கால், தெற்கேபல்லவர்கள் முதன்மைபெறவே, சளுக்கியகீர்த்திவர்மனும் அவன்பின்னேன் மங்களீசனும் தக்ஷிணமெல்லாம் ஒன்றுபடுத்தப்பட்டது. மஹேந்திரபல்லவனிறந்து பல்லவராஜ்யம் மிகப்பெருமை பெறச்செய்த நரசிம்மவர்மன்பாற்படவே, சளுக்கியவரசும் அவ்வம்சத்திய பேரரசனான இரண்டாம் புலிகேசன்பாற் பட்டுநின்றது. இவ்விருவரும் சிம்மாசனமேறியகாலத்திலே உத்தரமும் ஹர்ஷவர்த்தனன்பாற்பட, அனேகவிளைவுகளுண்டாயின. ஆகையால் முதல் தானேசுவரம்நின்று, பிறகுகன்னோசையில் நிலைபெற்ற, ஹர்ஷவர்த்தன சிலாதித்திய சரிதம் சிறிதுநோக்கல்வேண்டும்.

சாகலத்தில் நிலைபெற்ற மிஹிரகுளன் படையெழுச்சியாலுண்டாய பெருங்குழப்பத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு, இப்பெரும்பகைவழியினின்று இத்தேயத்துவாழ்வின் மாறுட்டத்துக்கேதுவான அனேகபெரும்பூசல் விளைந்தவிடமான குருக்ஷேத்திரத்தின் அருகே, தானேச்வரத்தில் பிரபாகரனென்னும் சிற்றரசன் குப்தவம்சத்தில் மணம்புரிந்து அவர்களோடு நட்புப்பூண்டு விளங்கினன்—தன்வலிவாய்ந்த இருமக்களால் ஹூணர்களை பின்னோட்டித்தேயத்தைப்பாதுகாத்தனன். இவர்களிளையோனைப் பதினைந்தாண்டுவாய்ந்த, ஹர்ஷன் தன்முன்னோன் படைகொண்டு முன்னேகத் தான்பிற்கூற்றை நடாத்திச்செல்வான், இமையவரைத் தென்சாரலிற் றங்கியிருக்குங்காலையிலே தாதைபிரபாகரன் நோயுற்றசெய்திகேட்டுப் பின்திரும்பி வந்தனன்—மாற்றார்படையை மாள்வித்து, எல்லைநாட்டையெல்லாம் நன்னிலைபெறச்செய்து இவன்முன்னோனான ராஜ்யவர்த்தனனும் சடிதியில்வந்துசேர்ந்தனன். பிரபாகரனிறக்கவே ராஜ்யவர்த்தனன் பட்டம் பெற்றுத்தன்னோரேயுடன்பிறந்தாளான மகதகிரஹவன்மன் மனைவி ராஜ்யஸ்ரீயென்பாட்கு வாய்ந்த விதிவிளைவைக்கேட்டு மனமழுன்றனன். அஃதெற்றேவெனின், மாளவதேயத்தரையனால் கிரகவன்மன் கொலையுண்ணவே ராஜ்யஸ்ரீயும் சிறைப்படுத்தப்பட்டாள். ராஜ்யவர்த்தனன் மாளவஞ்சென்று இவ்விடுக்கட்கேதுவான மாளவவரசனைப்புறங்காட்டச்செய்து திரும்பிவருமளவில் பங்காள

த்தரசனுய சசங்கன் சூழ்ச்சியால் கொலையுண்டான்— ராஜ்யஸ்ரீ யோவெனில் விந்தியாரண்யம் புகுந்து உயிர்பிழைத்தனள். அதிகாரம் பெற ஆவலுற்றிலனுயினும் ஹர்ஷன் ஆட்சிப்பொறையை வகிக்கவேண்டியதாயிற்று.

உடன்பிறந்தார்களைத தேடிக்கண்டு, உயிர்ப்பலியினின்றும் மீட்பது ஹர்ஷனது முதற்கடப்பாடாய்நின்றது. இது முடிவுபெறவே, சசங்கன்மேற் றிரும்பி யவனையுமடிப்படுத்தினுன். பிறகு குப்தர்கள் காலத்திருந்தவாறு அதிராஜ்யமொன்றை நிலைபெறச்செய்ய வேண்டுமென்பதைத் தன் கடமையாகப் பூண்டான். அவன் நீண்டவாட்சியில் முப்பதாண்டு ஓயாமல், போர்த்தொழிலையே மேற்பூண்டு இந்துஸ்தானத்தை யெல்லாம் தன்னடிப்படுத்திக் கொள்ளவே, பிராம்மணவரசனுன காமரூபத்துக்குமாரராஜனும், பங்காளத்திய சைவசசங்கனும், இவ்விரண்டுக்கு மெதிர்முனையில் நின்ற வல்லபி, காஸ்மீரவரசர்களு மிவனததிராஜ்யத்துக் கீடுபட்டு நின்றுர்கள். ஆயினும் ஒரெல்லையில் மாத்திரம் தடைப்படுத்தப்படவே சமுத்திரகுப்தனைப்போ லேகாதிபத்தியம் பெறுவது ஹர்ஷனுக் கியலாமற் போயிற்று. எப்படியெனின், ஹர்ஷன் தக்ஷிணத்தின் மேற் படைசெலுத்தவே, சளுக்கியபுலிகேசி விந்தியக்கணவாய்களிலெல்லாம் காவலிட்டு ஹர்ஷனைத்தோல்வியடையச் செய்தனன். பிறபெருமக்கள் போலவே ஹர்ஷன் தன்வலியளவைத் தெரிந்துகொண்டு மறுபடியுமிவ்விஷயத்தில் யத்தனிக்காமல் நின்றுன். இவ்வாறு ஹிந்துஸ்தான வெல்லைக்குட்பட்ட அதிராஜ்யமொன்றை நிருமித்து மிகுந்தகாலமெல்லாமிதை நிலைபெறச்செய்யும் முயற்சியையே பூண்டோனுயினன்.

இவனுட்சியின் பிற்பாதியிற்றுன் சீனதர்மசாஸ்திர ஆசிரியனுன ஹுயவன்ஸாங் என்பவன் இந்துதேயத்தில் யாத்திரை செய்தது. இவன் ஹர்ஷவாட்சி, இரண்டு சதமானங்களுக்கு முற்பட்ட குப்தவாட்சி போலவே திருப்திகரமாயிருந்த போதிலும், பிரயாணமார்க்கங்கள் முன்போ லவ்வளவுநன்றுய்க் காப்படைய வில்லையென்று தேர்ந்தனன் போலும். சக்கிரவர்த்தியோ தன்ராஜ்யத்தில் இடைவிடாமல் சஞ்சரித்துவரவே அவர் நிலைவீடு சலிக்கும் நகரத்தைப்

போன்று விளங்கியதாம். தண்டநீதி தாமதமின்றிச்செலுத்தப்பட்டதுந்தவிர, முன்னாளிற்காட்டிலும் கொஞ்சம் குரூரமாயிருந்ததாகத்தோன்றுகிறது. நமக்கு ஒன்றும் கிடைத்தலரிதாயினும் கிரமமாய் வைத்தாளப்பெற்ற ஆட்சிப்பத்திரங்கள் அமைவு பெற்று நின்றனவாம். ஹர்ஷன் பெரிய வித்வானும் கவிஞனுமாயிருந்ததும் கல்விவளர்ப்பதில் ஊக்கமடைந்தவனாய் நின்றதுமன்றி இச்சீனயாத்திரிகன் சொல்லுமாறு ஜனங்கள் கல்விப்பயிற்சியில் உயர்வு பெற்றிருத்தல் சாத்தியமன்று. இவன் சபையில் அனேக கவிஞர்கள் இவன் வண்மையாற் றழைத்தோங்கியதனால் கவிவண்மை பூண்டவள்ளல்களி லிவன் உயர்வு பூண்டவனானன் இயற்கையாகவேயோ பயிற்சியினாலேயோ ஹர்ஷன் மதானுஷ்டானத்தில் மிகப் பொறுமை பூண்டவனாய் நின்றனன். இவன் மதப்பொறுமை அக்பர் சக்கிரவர்த்தியதைப் போன்றதேயாயினும், பிற்காலத்தில் ஹுயவன்ஸாங் உபதேசபலத்தால் மஹாயான பௌத்தக்கொள்கைகளிற் சார்புபெற்றவனானன். கன்னோசைப் பட்டணத்திலிவன் நடாத்திய பௌத்தப்பெருவிழவும், பிறகு அலஹபாத்தில் நடைபெற்ற மதப்பொறுமை விழவும் இவனது விரிவு மறிவும் வாய்ந்த மதக்கொள்கைகளை நன்கு விளக்கும். முப்பதாண்டு போர்த்தொழில் பூண்டவனாயினும் இவன் போர்பூண்டது, இன்றியமையாமையாலேயொழிய விருப்பத்தாலன்று. இவன் மதாவேசத்தாற் குடிகளைத் துன்புறுத்தினனென்னும் கொள்கைகளெல்லாம் நம்பற்கேலாதனவே. கி. பி. 648-இல் இவன் காலமாகவே, தகுதியான யுவராஜனின்மையால் அர்ஜுனன் என்னுமமைச்சனரசாட்சியை அதிக்கிரமிக்கவே, அக்காலத்துச் சீனராயபாரியால் தோல்வியடைந்து அதிராஜ்யத்தையும் முடிவுபெறச்செய்தான். எப்படியோவெனின் ஹர்ஷன் ஒரு பிராமணனைச் சீனத்துக்கு ராயபாரம் செலுத்தினன். இவன் திரும்பிவரவே சீனசக்கரவர்த்தி இவனுடன் வாங்ஹீன்ஸீ என்பவனையனுப்பினன். ராஜ்யாபகாரியான அர்ஜுனன் அவனை அவமதித்து நடத்தவே அவன் திபத்துக்குப்போ யங்குநின்றுமுதவி பெற்றுத் திரும்பிவந்து அர்ஜுனனை யழிவுபெறச்செய்து அதிராஜ்யத்தையும் முடிவுபெறச்செய்தான். கி. பி. 700-க்கு மேல் இத்தேயம் மஹம்மதியர் வசப்படுமுன் அதிராஜ்யம் என்பதேயின்றி சிறிது சிறிதாயும், சுலபமாயும் அவ்வவர் பாற்படநின்றது.

சற்றேறக்குறைய இதேகாலத்தில் பல்லவராஜ்யமும் முடிவு பெற்றது. விந்தியமலைச்சாரலில் ஹர்ஷனைத் தடைப்படுத்தியது முதற் புலிகேசிக்கும், பல்லவ நரசிம்ம வன்மனுக்கும் பெரும்போர் விளைந்து, மலைக்குகையாலயங்களையும் மாமல்லாபுரத்தையும் நிருமித்த நரஸிம்மபல்லவன் படைத்தலைவர்கள் சளுக்கியரை அப்பாற் படுத்தி, அவர்களரசவீடாகிய வாதாபியை எரியூட்டி, சளுக்கியதேயத்தைப் பதின்மூன்றுவருஷ மிறையிலியாகச்செய்தனர். புலிகேசியின்பின்னோர்கள் வடக்கெல்லைப் பிராந்தியங்களெல்லாம் இடரின்றி வதிந்தமையால் பல்லவராஜ்யத்துட் படைபோக்கி வெற்றிபெற்றனர். இப்பல்லவ எல்லைநாட்டைக் காக்கவே புலிகேசி வேங்கை ஆதிபத்தியமொன்று தனியே நிலைபெறச்செய்து தன் பின்னோனை குப்ஜ விஷ்ணு வர்த்தனனைப் பிரதிநிதியாக நிறுத்தினன்போலும்.

கி. பி. ஏழாம்நூற்றாண்டி னிரண்டாம்பகுதியில் சளுக்கியர்கட்குப் பெரிய விபத்தொன்று நேர்ந்தது. பல்லவ எல்லையினின்றும் வெகு தூரத்தில்நின்ற பான்யகேத ராஜதானிபெற்ற ராஷ்டிர கூடர்கள் சளுக்கியவரசவம்சத்தை யழிவுபெறச்செய்து, அவருரிமையெல்லாந் தாம் பெற்றனர். இது பல்லவர்கட்குக் கொஞ்சம் விராமம்கொடுத்தது. ஆயினும் ராஷ்டிரகூட தந்திதுர்க வைரமேகன் காஞ்சிசூழ்ந்து நீங்கியபிறகு, நந்திவர்மனே கடைசியாக, பல்லவஅதிராஜ்யம் சிதறுண்டு பல சிற்றரசுகளாய்க் கிடந்து முடிவில் சோழசக்கராதிபத்தியத்தி லடங்கிப்போயிற்று.

இப்போது நாம் இதுகாறும் விவரித்த சரித்திரகாலமெல்லாம், இத்தேயத்துச் சிறுதுணுக்குகளான ராஜ்ஜியங்கள் எவ்வளவோ குழப்பம் பெற்றிருந்தபோதிலும் இக்குழப்பத்தினின்றும் தெளிவாய் நாமறியத்தகுந்த கொள்கையொன்று முன்னிற்கும். அஃதேதோவெனின் மௌரியரேயாகுக; குப்தரேயாகுக; இல்லாவிடில் ஹர்ஷனேயாகுக; யாரேனுமொருவன் கைப்பட்டு, தேயமெல்லாமொன்றுபடுத்தப்பெற்று ஒரேயதிராஜ்யமாய் நின்றுவிளங்கியபோது தேயமெல்லாமமைதியடைந்து, நல்லாட்சியின் நல்விளைவுகளைப் பெற்றதுமன்றி, எல்லைநாடுகளுமிருகூறின்றி நின்றன. எவ்வெக்காலத்தி லிவ்வைக்கியமில்லாமற்போயிற்றோ அக்காலங்களிலெல்லாம் தலையெடுத்து, தேயகூறுகளெல்லாம் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டு, அயற்றேயத்திய அரசர்களை யழைப்பது போனின்றன.

அத்தருணத்தில் உட்புக வயலாருமாயத்தமாயிருத்தற் கையமில்லை. ஆகையால் கி. பி. 700-ம் வருடத்தோடு முடிவுபெறும் ஆயிரமாண்டுகளில், சிறந்துவிளங்குமரசியல் லக்ஷணமேதேனுமொன்றுண்டேயாயின் அது சக்கராதிபத்தியநிர்மாணயத்தனமென்று சொல்லலாம். இவ்வளவுகுழப்பங்களிலும் ஜனங்கள் வெகுவாயமைதிபெற்று, நல்வாழ்வுற்று தனதான்யச்செழிப்புப்பெற்றுப் பெரும்பாலும் சுகமாய் வாழ்ந்தனரென்பது நன்குபுலப்படுகிறது. கல்வியேமுதலாயகலைகளில் நம்முன்னோரடைந்த சிறப்பு நாம் நன்குமதித்துப் பெருமைபாராட்டத்தக்கதேயாகும். நவீனரானநம்மைக்காட்டிலும் நம்முன்னோர்கள் அகன்ற தூரதிருஷ்டிபெற்றவர்களாய், தங்கள்நயத்தையே பாராட்டாது பின்வருவோரனுகூலத்தையே வேண்டித் தம்மாலியன்றமட்டும் முயற்சி செய்ததேயிதற்கெல்லாம் காரணமாய் நின்றது.

ஆயினும் நம்முன்னோர் தமநாட்பட்ட சிற்றுட்சிக்கும் அதிராஜ்யபராதீனத்துக்கு முட்கிடந்த மாறுபாட்டை நீக்கியொற்றுமைபெறச்செய்யும் கொள்கைகளைக் கண்டுபிடிக்காமற்போனது வியாகுலப்படத்தக்கதே. ஏனெனின் இத்தேயத்துக்குண்டான அழற்சிக்கெல்லாமிவ்வொற்றுமையின்மையே காரணமாம்.

இவ்வியாசமெழுதியதின் அபிப்பிராயத்தையிரண்டொரு வார்த்தைகளால் விளக்கி யதை முடிவுபெறச்செய்வது நேர்மைபெறும். நமக்குக்கிடைத்திருக்கும் சாதனங்களையெல்லாம் ஒருவாறு யுற்றுநோக்கிச்சரித்திரம் நிருமிக்கப்புகின் இந்து ஹிந்தியசரிதம் ஒற்றுமைபெறுமென்பதற்கையமேயில்லை. இச்சாதனங்களையெல்லாமொருங்குசேர்த்து அரசவம்சத்தியர் சரிதத்தைவிட்டு ஜனங்களைப்பற்றியேயெழுதப்புகின் இவ்வொற்றுமை நன்குவிளங்கும். ஆயின் முன்னதின்றிப் பின்னது முடியாமையாற்றான் இவ்வியாசம் வரையப்பெற்றது. ஆயின் இந்தியஜனசரிதமெழுத சாதனங்கள் இந்தியவாராய்ச்சியையே மேற்பூண்டுழைக்கும் மஹான்களின் கைம்மாறுகருதாப் பெருமுயற்சியால் நாளைக்குநாள் முடியற்பாலதாய் நிலைபெறுகிறது. இதையாரேனும் செய்க. என்னபிப்பிராயமெல்லா மப்பேர்ப்பட்டவர்களைக்கொஞ்சம் தூண்டிவிடவேண்டுமென்பதே. இக்காரியத்தில் சிறிதேனுஞ் யானுஞ்சாதித்தவனேயாயின் என்முயற்சியெல்லாம் நற்பயன் பட்டதாகக் கருதுவேன்.

(முற்றும்.)

விக்கிரஹாராதனம்.*

விக்கிரஹாராதனம் முற்காலங்களில் இந்த தேசத்திலும் மற்ற தேசங்களிலும் விஸ்தாரமாய்ப் பரவியிருந்ததென்றும் நாஸ்திக மதங்களும் ஆஸ்திக மதங்களும் கிரஸ்து மதம்போன்ற சிலமதங்களும் பிரசுரப்படுகையில் வரவரக்குறைந்துபோனபோதிலும் இத்தேசத்திலும் பின்னும் சிலதேசங்களிலும் மற்ற மதஸ்தர்களுடைய துர்போதனைகளுக்குட்பட்டு முழுவதும் அழிந்துபோகாமல் இதுவரை ஜீவித்திருக்கின்றதென்பதும் யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயம். இந்த விக்கிரஹாராதனமானது உபநிஷத்துகளிலும் புராணங்களிலும் பாஞ்சராத்திரம் முதலிய ஆகமங்களிலும ஆத்மாவாகிய பரமேசுவரனுடைய யாஸ்தவ சுவரூபமறியாதவர்கள் கிரமக்கிரமமாக அவருடைய உண்மையான சுவரூபத்தை அறிந்துகொள்ளுவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் உபாயமாகிறது. இதற்கு அர்ச்சை என்றும் பிம்போபாஸனையென்றும பிரதிமோபாஸனையென்றும் பேர்களுண்டு. விக்கிரஹம் என்றால் சரீரம்; ஆராதனமென்றால் பூஜை. ஆகவே விக்கிரஹாராதனமென்பதற்கு சரீரபூஜையென்றர்த்தம். அஃதாவது ஈசுவரன் எங்கும் நிறைந்தவராயும் வடிவமற்றவராயும ஆகாயம்போல சகல வஸ்துக்களிலுமுள்ளும் வெளியும் வியாபித்திருந்து நம்முடைய அற்பபுத்தியால் உள்ளபடி அறியத்தகாதவராயு மிருக்கிறபடியால் அவரை உள்ளவாறு அறிந்துகொள்வதற்காக ஏற்பட்ட உபாயமென்றாகிறது. அஃதெப்படிப்போலென்றால், கண்ணால் காணமுடியாத அகரம் முதலிய ஒவ்வோர் ஒலியையும் அவைகளின் வரிசைகளாகிய வார்த்தைகளையும் வாக்கியங்களையும் இன்னின்னவையென்று கண்டுகொள்வதற்காகவும் அவற்றின் அர்த்தமின்னவென்று தீர்மானிக்கவும், ஒவ்வொரு தேசத்தார் ஒவ்வோர் எழுத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு அப் பற்பல எழுத்துக்கள் நிறைந்த புஸ்தகங்களின் வாயிலாய் வரிசைக்கிரமமாக ஏற்பட்ட ஒலிகளாகிய சாஸ்திரங்களை அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். நன்றாய் விசாரித்தால் அந்தந்த

* இவ்வியாசம், மதுரை நேடிவ் காலேஜ் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதராயிருந்து, இப்போது சென்னை சம்ஸ்கிருதகலாசாலைப் பண்டிதராய் விளங்கும் ப்ரம்மஸ்ரீ-சந்திரசேகர சாஸ்திரிகள் எழுதியனுப்பியது.

தேசத்தாரால் கற்பிக்கப்பட்ட எழுத்துகளில் ஒன்றாவது அந்தந்த ஒலிகளின் வாஸ்தவமான வடிவமல்லவென்பது யாவருக்குந்தெரிந்த விஷயம். அப்படியிருந்தும் இந்தப்பொய்யான வடிவங்களைக் கொண்டு மெய்யான ஒலிகளை அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். அதுபோலவே நிராகாரராகிய பரமேசுவரனுக்கு நம்மாற் கற்பிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வடிவமும் வாஸ்தவமல்லவாயினும் அவைகளின் மூலமாய் அவர் அறியத்தக்கவரென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. முதன் முதல் எழுத்துக்களைக் கற்க ஆரம்பித்தவனிடம் அகரவெழுத்து வேறு, அகரவொலி வேறு என்று சொன்னால் அச்சிறுவனுக்கு ஒன்றும் விளங்காது; அகரஎழுத்தும் அகரவொலியுமொன்றென்று தான அவனுக்கு முதலிற் கற்பிக்கவேண்டும். சிலகாலஞ் சென்றபிறகு இஃது அகர எழுத்து: இதன் மூலமாய் அறியப்படத்தக்க அகர வொலியொன்றிருக்கின்றது—என்றுசொன்னால் அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அதுபோலவே முதலில் சுவாமியை யுபாசிக்கத்தொடங்குபவனுக்கு விக்கிரஹந்தான் சுவாமி யென்று உபதேசித்துச் சிலகாலஞ் சென்று அந்த விக்கிரஹத்தில் அவனுடைய மனசு திடப்பட்டபின் இஃது அவரை அறிவிக்கும் உபாயம்: இதன் மூலமாய் உபாசிக்கத்தக்கவராகிய ஈசுவரன் வேறொருவருண்டென்று உபதேசித்தால் அப்பொழுது வெளிப்புலன்களால் விக்கிரஹத்தையும் மனதினாலீசுவரனையு முபாசிக்கும் யோக்கியதை அவனுக்குண்டாகும். அப்படியே சிலகாலமாய்விட்டால் விக்கிரஹத்தின் உதவியின்றியே மனதினாலீசுவரனை யுபாசிக்கும் யோக்கியதை யுண்டாம். அஃதெப்படியெனில், ஒரு மனிதன் ஒரு புதுக்கறவைமாடு வாங்கினனென்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் அதை மேய்ச்சலுக்காக மாட்டுக்காரனிடம் ஒப்புவித்து சாயங்காலம்வரை மேய்த்துவரும்படி கட்டளையிடுகிறான். அந்தப் பசுமாடானது தனிமையாக மேய்ச்சலுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டால் அது சரியாக மேயாமல் எங்கேயோ தன்னைக் கொண்டுவந்துவிட்டார்களே யென்று ஏமாறித் திக்குகளை நோக்கி திகைத்து ஓட்டம்பிடிக்கும்; அதேமாட்டைச் சிலகாலம்வரை பழகிய நாலுமாடுகளுடன் சேர்த்துப் பிணைத்து அனுப்பினால் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்க் கூச்சந்தெளிந்து சிலநாட் செல்லுகையில் மற்ற மாடுகளின் உதவியை எதிர்பாராமலே தானே தனிமையாக

மந்தை சென்று நன்றாய் மேய்ந்து வரும். அதுபோலவே மனமென்ற புதுமாட்டுக்கு வெளிப்புலன்கள் துணைமாடுகளாம். ஆகையால் முதலிற் கண்ணால் பார்க்கக்கூடிய உருவத்தையே பகவானென்று பாவித்துப் பிற்பாடு கண் முதலிய புலன்களின் உதவியின்றியே மனதினாலேயே பகவானை நாம் தியானிக்க முடியும். இவ்விதமாக, பகவானுடைய வாஸ்தவரூபம் வெளியாவதற்காக விக்கிரஹாராதனம் ஆவசியகமென்றேற்பட்டது. அவருக்கு எத்தகைய வடிவத்தைக் கற்பிக்கலாமென்று லோசிக்கையில் உலகத்திலே ஒருவருடைய எண்ணம்போல் மற்றவருக்கிருக்கவேண்டுமென்பதின்மையால் அவரவர்களுடைய புத்திக்கெட்டியவரை பகவானுக்கு அந்தந்த வடிவத்தைக கற்பித்து உபாசிக்கிறார்கள். சிலர் உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களில் உயிர்பபிராணி உயர்ந்ததென்றும், உயிர்ப்பிராணிகளில் மனிதர் உயர்ந்தவரென்றும் நினைத்து, மனிதரைவிட உயர்ந்த வேறு ஜீவராசியை இவர் பார்க்காமையால், தங்களுக்கு மேலானதாகத்தோன்றிய மானுடவுருவத்தையே பகவானுக்கு சரீரமாகக்கற்பித்து, அதிலும் நம்மைவிட பகவானுக்கிருக்கும் விசேஷத்தை வெளியிடுவதற்காக, அவருக்கு 4- தலைகள் 5- தலைகள் 6- தலைகள் 4கைகள், 8கைகள், 3கண்கள், முதலிய அநேகவித்தியாசங்களைக்கற்பித்து உபாசிக்கிறார்கள்.* மற்றவர்களோ ஆகாரமற்ற பகவானுக்கு நம்மைப்போல் ஆகாரம் கற்பிப்பது முறையல்லவென்று நினைத்து அவருக்கு யாதோர் உருவமுங்கிடையாது என்பதைத திடப்படுத்துவதற்காக, சிவலிங்கம் சாளக்கிராமம் முதலியவைகளில் பகவானையுபாசிக்கிறார்கள். பகவானுக்கு வாஸ்தவத்தில ஆகார மில்லையேனும், அவிவேகிகளுடைய சஞ்சலமானமனசு திடப்பட்டு தியானத்துக்கு யோககியமாதல்வேண்டி, விக்கிரஹங்கள் பகவானாலேயே கற்பிக்கப்பட்டனவென்பது பின்வரும்பிரமாணங்களால் தெரியவருகிறது. பாஞ்சராத்திராகமத்தில் வாசுதேவன் தன் பக்தர்களிடத்துள்ள வாத்ஸல்யத்தால் தன் லீலையினாலே ஐந்து மூர்த்திகளைக் கற்பிக்கிறார், 1. அர்ச்சை, 2. விபவம், 3. வியூஹம், 4. சூக்ஷ்மம், 5. அந்தர்

---

* அத்வைத மதமுறையில் இங்ஙனம் சாஸ்திரிகள் கூறினும், சைவ வைணவர்கள் கொள்கைப்படி இறைவன் நிக்கிரானுக்கிரகத்தின் பொருட்டெடுத்தருளிய திருவுருவங்களே உபாசிக்கப்படுவன என்றுணர்க. ப-ர்.

யாமியென ஐந்துமூர்த்திகள். பிரதிமைகளே அர்ச்சையெனப்படும்- பத்து அவதாரங்களும் விபவமெனப்படும்.

1, ஸங்கர்ஷணன், 2, வாசுதேவன், 3, பிரத்யும்னன், 4, அனிருத்தனென நான்கு வியூகங்கள். (இவைகளை மனோபுத்தி சித்தாஹங்காரங்களென்றும் சொல்லலாம்) (1. சர்வஞ்ஞத்துவம், 2. நித்தியதிருப்தி, 3. நித்தியஞ்ஞானம், 4. சுவாதீனம், 5. குறைவற்றசக்தி, 6. அளவற்றசக்தி-) என்கிற 6-குணங்கள் நிறைந்தவர் சூக்ஷ்மமாவார். இந்த சுவரூபத்துக்குத்தான் வாசுதேவனென்றும் பரப்பிரம்மமென்றும் பெயர். ஜீவனுக்குள்ளிருந்து அவன்செய்த முன் கருமத்துக்குத்தக்கபடி நல்ல அல்லது கெட்ட செய்கைகளைச்செய்யும்படி ஏவுகிறவர் அந்தர்யாமியாவார். அர்ச்சோபாசனையென்கிற விக்கிரஹாராதனையினால் மனதின் கல்மஷம் நீங்கினால் விபவோபாசனையினும் அதன்பிறகு வியூஹோபாசனையினும் அப்படியே ஸூக்ஷ்மாந்தர்யாமி யுபாசனைகளினும் யோக்கியதையுண்டாகும்."

சைவாகமங்களில் "பரமேசுவரன் ஆகாரமற்றவராகவேயிருந்தால் சாதாரணபுத்திக்குப் புலப்படமாட்டாராதலின் ஆகாரமுடையவராகவே அவரை யுபாசிக்கவேண்டும். உபாசிக்கிறவர்களுக்கு அனுகூலமாயிருப்பதற்காகவே ஈசானதத்புருஷாகோரவாமதேவ ஸத்யோஜாதங்களென்கிற 5-மந்திரங்களுள் பகவானுக்கு ஈசானமந்திரத்தை மஸ்தகமாகவும் தத்புருஷமந்திரத்தை முகமாகவும் அகோரமந்திரத்தை மார்பாகவும் வாமதேவமந்திரத்தை கடிப்பிரதேசமாகவும் ஸத்யோஜாதமந்திரத்தைக் கால்களாகவுங்கொண்டு இப்படி மந்திரமயமான வடிவமுடையவராக வுபாசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது." எப்பொழுதுமே வெளிவிஷயங்களில் ஓடி-யாடித்திரிகின்றமனசு இவ்விதமான விக்கிரஹோபாசனையினுதவியால் அசைவற்று ஈசுவரனுகிய ஓரேவஸ்துவில் நிலைநிற்கும்படியான யோக்கியதையை யடைந்துவிட்டால், அப்போது அதற்கு உலகத்தில் நடக்கு மெல்லாசங்கதிகளையு மறியும்வல்லமையுள்ள பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தால் பகவானுடைய வாஸ்தவமான சுவரூபத்தை யறியும் வல்லமையுண்டாகும். அஃதெப்படியெனில கண்

ணாடி ஜலம் முதலிய சிலவஸ்துக்களில் பிரதிபிம்பம் காணப்படுகின்றது. ஆனால், அந்தக் கண்ணாடி முதலியவை களங்கமன்றியி லும் அசையாமலுமிருந்தாலொழிய சரியானபடி அவைகளில் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்க்கமுடியாது. அப்படியே மனதும் தெளிவாயும் அசைவற்றுமிருந்தாற்றான் அதில் ஈசுவரனுடைய வாஸ்தவமான சுவரூபம நன்றாய்விளங்கும். இந்த விக்கிரஹங்கள் 8. விதமென்று பாகவதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவையாவன:—1. கல் விக்கிரஹம். 2. மரத்தினாற்செய்யப்பட்டது. 3. லோஹவிக்கிரஹம். 4. மண், காரை முதலியவிக்கிரஹம், 5. மணலாற்செய்டப்பட்டது, 6. சித்திரத்தில் எழுதப்பட்டது, 7. மனதினால் கற்பிக்கப்பட்டது, 8. ரத்தினத்தினால் செய்யப்பட்டது. மனோமயவிக்கிரஹத்தில் உபாசிக்கும் யோக்கியதைவந்துவிட்டால் மற்ற விக்கிரகங்கள் அவசியமில்லை. அதுவரையிலிவை வேண்டியவைகளே. அதுவுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. "அறியாதவர்கள் பிரதிமைகளிலீசுவரனை யுபாசிக்கவேண்டியது; விவேகிகள் எங்குமீசுவரனை யுபாசிக்கலாம்."

இந்தப் பிரதிமைகளில் செய்யும் உபாசனையால் பகவானுக்கு அனுக்கிரகமுண்டாகி அவருடைய தயவுக்கு இந்த உபாசகன் பாத்திரமாகிறானென்பதெப்படி? பிரதிமைகள் வாஸ்தவத்திலீசுவரனுடைய சுவரூபங்களல்லவே? அப்படியிருக்க இந்த பிம்பங்களில் செய்கிற பூஜையினால் அவருக்கு தயவுவரக்காரணமென்ன? என்றால் கவனியுங்கள். நமது இந்துதேசத்துச் சக்கிரவர்த்தியாகிய எட்வர்ட்டு மகாராஜா அவர்களுடைய புகைப்படம ஒன்று கடையிலிருக்கக்கண்டு நமது தேசத்து உள்நாட்டு அரசர் முதலியோர் அந்தப் புகைப்படத்தை ஆதரவுடன் வாங்கி தம்ராஜதானியாகிய பட்டணத்தில் அந்தப் புகைப்படத்துக்கு ஊர்கோலமுதலிய உபசாரங்களைச் செய்திருந்து சிலகாலமானபிறகு சமாசாரப்பத்திரிகைகளின் மூலமாயிந்த வர்த்தமானம் மஹாராஜா அவர்களுக்குத் தெரியவந்தால் வாஸ்தவத்தில் தம்முடைய சரீரமாகாத இப்படத்துக்கு அந்தராஜாக்கள் நடத்திய மரியாதையை நேரில் தமக்கே செய்ததாக எண்ணி அந்த ராஜாக்கள் தம்மிடத்தில் வைத்திருக்கிற ராஜபக்திக்காக அவர்களிடம் பரிபூர்ண தயவுடன் அவர்களுக்கு

வேண்டிய அநுகூலங்களைச் செய்ய எப்படி மஹாராஜா அவர்கள் பிரியமுடையவராவார்களோ அப்படியே பகவானுக்கு இந்த பிம்பங் கள் வாஸ்தவ வடிவமாகாவிடினும் மனப்பூர்வமாயவைகளில் செய்த பூஜையைத்தமக்குச் செய்வதாகவே யெண்ணி அநுக்கிரகிப்பா ரென் பதில் சந்தேகமில்லை. சக்கிரவர்த்திக்கும் சுவாமிக்கு மிவ்விஷயத்தில் வித்தியாச மென்னவெனில், சக்கிரவர்த்திக்கு ஷை சங்கதி பத்திரி கை மூலமாவது வேறு சந்தவிதத்தாலாவது பிறர்தெரிவித்தால் தான் இதையறிய முடியும். பகவானோ எங்கும்நிறைந்து எல்லா வற்றையுமறியுஞ் சக்தியுடையவராகையால் நாம்செய்கிற ஒவ்வொ ருகாரியத்தையும் அந்தந்த க்ஷணத்திலேயே அறிந்துகொண்டு அநு க்கிரகிப்பார். இவ்விதம் விக்கிரகாராதனைசெய்து சித்தம்சுத்தமான மகான்களுக்குத்தான் ஞானம்பிடிபடுமாகையால் மற்றவர்கள் சித்த சுத்திக்காக விக்கிரகாராதனை செய்யவேண்டியதவசியம். சித்தசுத்தி பெற்றவர்களுக்கு அவசியமில்லையாகிலும், அவர்கள் இந்தமகாப் பிரயோசனமுள்ள விக்கிரகாராதனையை விட்டுவிட்டால், அபக்குவ சித்தர்களும் இவர்களைப்பார்த்து "மகான்களே விக்கிரகாராதனை செய்யவில்லையே, நாமேன்செய்ய வேண்டுமென்று இதையலக்ஷியஞ் செய்வார்கள். அதினால் அவர்கள்நஷ்டத்தை யடைவார்கள். ஆகை யால் அவர்களை நல்வழிக்குக்கொண்டு வருவதற்காகவே, தாங்களும் அநுஷ்டித்துக் காண்பிக்கவேண்டும். அப்படியிருக்க ஞானத்தில் அதிகாரமடைந்த சிலர்விக்கிரகாராதனம் முதலியகருமங்களில் யா தொருபிரயோசனமுமில்லை. எல்லாரும் ஞானப்பியாசந்தான்செய் யவேண்டும். கருமத்தின்பலன் அற்பமாகவே யிருக்குமென்று உப தேசிக்கிறார்கள்; அப்படி உபதேசிப்பது சரியல்ல. பகவத்கீதையில் பகவான் அர்ஜுனனுக்கு அநேக உபதேசங்களைச்செய்யும் நடுவில் "எனக்குக் கருமஞ்செய்வதினாலாகும் பயனில்லை; ஆகிலும் கரு மங்களைச் செய்துவருகிறேன். ஏனெனில் உலகத்தில் பெரியவன் எதைச் செய்துவருகிறானோ அதையே சிறியவர்களும் செய்வார்க ளாகையால் நான்கருமங்களை விட்டுவிட்டால் என்னைப்பார்த்து அப க்குவசித்தமுடையவரும் கருமங்களை விட்டுக்கெட்டுப்போவார்கள்; தான்ஞானியாயிருந்தாலும் கருமசிரத்தையுள்ளவர்களுக்கு அவர்க ளுடைய புத்திபேதப்படும்படி உபதேசிக்கலாகாது" என்று உப

தேசித்திருக்கிறார். இந்த விக்கிரஹாராதனையின் மூலமாய்த்தான் மார்க்கண்டேயர் முதலானபக்தர்கள் பகவானுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரமாகி என்றும் பதினாறுவயது என்றுசொல்லும் படியான சிரஞ்சீவிபதவியையும் பின்னுஞ் சிலர் ஞானத்தின்பேரில் மோக்ஷத்தையு மடைந்திருக்கிறார்கள். உலகத்திற் காணப்படுகிற பிரபுக்களை வேண்டுமானால் கபடமாயனுசரித்துத் தன்காரியங்களை அவர்களுடைய தயவினால் ஒருவாறு நிறைவேற்றிக்கொள்ளலாம். அப்படிப்போல பகவானை ஏமாற்றமுடியாது. அவர் சர்வஞ்ஞராகையால் கபடத்தை யப்போதே அறிவார். ஆகையால் நாமெல்லோரும் கபடமற்று விக்கிரஹங்களையே பகவானுடைய சரீரமென்று பாவித்துத் தக்கபூஜையை பக்தியுடன் சாஸ்திரங்களிற்சொல்லியபடி தவறாமல் செய்துவந்தால் மகா கருணாமூர்த்தியாயும் மோக்ஷம்வரைசகலபுருஷார்த்தத்தையுங் கொடுக்கும் சக்தியும் தயையுமுடைய பகவானுடைய கிருபைக்கு பாத்திரராகிச் சகலாபீஷ்டங்களையும் நாம் அடையலாமென்பதில் யாதோர் ஆக்ஷேபமுமில்லை.

பெரியபுராண அரும்பதவிளக்கம்.

[பழைய ஏட்டினின்று எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றொடர்ச்சி)

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்புராணம்.

(௧) வைதிகமார்க்கந் தழைத்தோங்கவும், மேலான சைவம் விளங்கவும், ஆன்மகோடிகள் பொலியவும், சுத்தமாகிய திருவாயை மலர்ந்தழுத, குளிர்ந்த வளஞ்செறிந்த வயலையுடைய சீகாழியிலே திருவவதாரஞ் செய்தருளிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடித்தாமரைகளைச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, அவருடைய திருத்தொண்டை (யாம்) பரவுவாம். பூதபரம்பரையென்பதற்குக் குருபரம்பரை என்று கோடலுமொன்று. இப்பொருட்குப் பூதம் - சுத்தம்.

*

(உ) கன்னிகையைப்போலச் சமீபத்து நண்ணுதற்கு மரிய காவலினையுடைய மதின்மீது முகில்களொருங்குகின்ற சீகாழியாகிய பழையநகரம், சடையிலே வளராநின்ற சந்திரனையணிந்த சிலம்பை யணிந்த சிவந்த திருவடியையுமுடைய சிவபெருமானது நிலையான சைவசமயத்தின் வழிவந்த குடியாகிய வளவர்களது காவிரிவளந் தருகின்ற சோழநாடு பொலிவடைய விளங்கியது. கன்னிமதில் உவமைத்தொகை. மற்றைநகர் மதில்களினுஞ் சிறந்தமையாற் புது மதில்எனப் பொருள்கொண்டு, பண்புத்தொகை எனக் கோடலு மாம். அழியாதமதில் என்றுமாம்.

(ங) பிராமணர்கள் தங்களுடைய ஓதும்பள்ளியில் அரிய வேதங்களை முறைப்படி அத்தியயனஞ்செய்கின்ற ஒலியோடு வளர் கின்ற செழிய கமுகஞ்சோலைபக்கத்தேசூழ, உவமையில்லாதநகரம் உயர்தலால், அது, உகமுடிவின் மாத்திரமன்றி எந்நாளுங் கடலின் மீதே மிதப்பதென்றுகூற இயைபுடைத்து; பூகச்சோலை கடனி றத்தையும், வேதவொலி கடன்முழக்கையு மொக்கும் என்க.

(ச) அலர்கின்ற ஒளிபொருந்திய மாணிக்கங்களழுத்திய மதி லில் விட்டுணு பிரமா முதலிய தேவரும் அடங்கும்படி எழுகின்ற வெள்ளங்கள் மேலே எறிந்த திரையினுடைய வளைகள் மதிலின் முற்பக்கத்தே சூழ்தல், பொங்குகின்ற பாற்கடலைக் கடைந்தநாளில் மந்தரமாகிய மத்தைச்சூழ்ந்த வரிபொருந்திய சர்ப்ப வடம்போல் விளங்கும். மதில் மந்தரத்தையும், திரையினுடையவளை சர்ப்பத் தையும் நிகர்க்குமென்க.

(ரு) பல ஏரிகள், வளம்பொருந்திய மருதநிலத்தின்பக்கத்தே வாசனைபொருந்திய பசிய இலைநெருங்கிய இதழ்பொலியும் நீரினுள்ள செந்தாமரையின் அலரும் பக்குவத்தையுடைய விசாலித்தமலரால், கருமைபொருந்திய நீரையுடைய கடல் ஒரு சூரியனை மலர்வதெனக் கருதித் தான் இளஞ் சூரியர்கள் பலவற்றை மலர்ந்தாற்போலப பலவுள்ளன. இலஞ்சி பலசெந்தாமரைச் செவ்வித்தடமலரால், இளம்பரிதி பலமலர்ந்தாற்போற் பலவுள்ளன எனக்கூட்டுக.

(சா) வேதங்களைப்படிக்கும் அந்தணர்களுடைய ஓமப்புகை யினிரவும், விளங்கிய விபூதி யொளியிற்பொருந்திய நல்ல பகலும்

மலர்ந்து, அளந்தறிதற்கரிய பழைய ஊழிகாலங்களினு நடத்தலாற் பூமியில் விளங்கிய அப்பழைய ஊர்க்குச் சூரியனுடைய உதயம் அத்தமனமாகிய இவற்றாலுண்டாகின்ற வேறான இரவும் பகலும் மிகையாம். மிகை - அதிகம்: வேண்டுவதில்லை என்பது கருத்து.

(எ) பரந்த விளைவையுடைய வயலிலுள்ள தாமரையாகிய கிளர்கின்ற அக்கினியில் வரம்பிலே வளர்கின்ற இனியமாவின் பழுங்கிழிந்த தேனொழுகிய நறுநெய் நாடோறும் நெடிய இலைநுதியால் ஒழுகுதலினாலே நெடிதாகிய அவ்வூரிலுள்ள (அந்தணரேயன்றி) மரங்களும் ஆகுதியை வேட்குந் தகைமையுடையனவெனப் பொருந்தியது.

(அ) உஷ்ணகிரணத்தையுடையசூரியன் கடலிற்படிந்த மேன்மையையுடைய இரவில் வெள்ளிய சந்திரனானவன் சோலைதோறும் நுழைந்துபுறப்படும்பொழுது நெருங்கிய மலரின்பக்கத்தையடைந்து தேனிற்றோய்ந்து மகரந்தத்தை அணைந்து படிந்து அதிகாலத்தில் மாலையிலெழுகின்ற சிவந்த ஒளியையுடைய சந்திரனைப்போலத்தங்கும்.

(கூ) அழகிய சீகாழியிலுள்ள அந்தணரைப்போல, வாசனை கமழ்கின்றதாமரையும், புறவிதழையும் விளங்கிய நூலையுந்தாங்கிச் சுத்தமாகிய புண்ணியதுகளை அணிந்து துளியாக வருகின்றதேனிறைந்து, தேனிற்பொருந்திய மிருதுவான வண்டினிசையால், செழுமையாகிய சாமகீதத்தைப்பாடும். அந்தணருக் கியையக்கூறுங்கால், முஞ்சிப்புல்லையும், பூணூலையும், விபூதியையுமணிந்து, கண்ணீர் நிறைந்து சாமவேதத்தைப் பாடுவாரெனக.

(ய) மாடங்களானவை, அணிந்த நீண்ட பொற்குண்டலமசையப் பொலிவாகிய கொய்சகத்தைப் பின்னேபோக்கித் தொழில் வாய்ந்த ஓமவேதியின் மெழுக்கிற்பொருந்த வெள்ளியசுண்ணத்தாற் கோலமிடுகின்ற, ஒலிக்கின்ற ஆகாயத்திலுள்ள முகில்போன்ற கூந்தலையுடைய ஒளியைச்செய்கின்ற அருந்ததிபோன்ற கற்பினையுடைய இல்லறத்திற்குரிய பெண்களுடைய வளம் பொலிவன.

(௧௧) அழகிய வீதிகள், பிதாமார் செய்கின்ற வேள்விச் சடங்கை, விளையாட்டிடங்கடோறும் புழுதியாற் பொருந்த வகுத்துண்டாக்கிப் பொன்னாற்செய்த கிண்கிணிஒலிப்ப, உருளையையுடைய அழகிய சிறியதேரை ஊர்ந்து அத்தேர் சென்றவழியிற் பூதூளி திவள்கின்ற வாழ்வையுடைய அருட்செல்வம் வளர்கின்ற பார்ப்பனப்புதல்வர் நெருங்கியுள்ளன.

(௧௨) ஒளிவிடுகின்ற நெடிய அழகிய வீதியிற் பொருந்திய வெள்ளிய சுண்ணச்சாந்துதீற்றிய மாளிகையிலுள்ள முகில்படியும் சிகரத்திலுள்ள நாசிகைதோறும் தொடுத்த கொடிகளானவை, சூழ்கின்ற இராக்காலம் நக்ஷத்திரமென்கின்ற அன்றலரு மலர்களை அலரும்படி, பொருந்திய பகற்காலத்தில் பலநிறத்தினால் நெடிய ஆகாயம் தளிர்ப்பதுபோல நெருங்கியுள்ளன, பக்கங்களினெல்லாம்.

(௧௩) நீர்மடைகளெங்கும் இரத்தினக்குப்பை, வயலெங்கும் கயல்வெள்ளம்; பக்கமெங்கும் பூமலை, அருகெங்கும் யாகப்பொலிவு, ஓதும் பள்ளிகளினெல்லாங் கலைக்கூட்டம், சோலைகளினெல்லாம் ஒலிக்கின்றவண்டுகள், இடங்களினெல்லாம் முனிவர்கூட்டம், மதில்களினெல்லாம் பொருந்தியமுகில்.

(௧௭) இருமரபு - தாய்மரபு, தந்தைமரபு. வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட இல்வாழ்க்கை.

(௧௮) பூமியின்மேற் சமணர்களாகிய கீழ்மக்கள், புத்தர்களுடைய பொய்ச்சமயங்கள் விருத்தியடைந்து, சிவபெருமானது அரிய வேதவழக்கங்குன்றிச் சிவனடியாரிடத்தே சிவசின்னவிளக்கம் பேணப்படுதலுண்டாகாது ஒழிய அதனைக்கண்டு.

(௨0) பிறவி தெரிதலால் தோற்றும் பெரியபேறு, உலகுமுய்யும்படி உளதாக. "உருத்தெரியவரும் பெரும்பேறு." என்பதற்குக் கருப்பமெனக்கூறினுமமையும்.

(௨௫) தாள் - முயற்சி.

(௨௬) கெடுதலில்லாத சராசரங்கட்கெல்லாம் நன்மையை விருத்திசெய்யும்.

(உ௯) அரும்பவிழ்ந்த பூவின் மணம்பொருந்துஞ் சோலை யெங்குமுள்ள தேன்பொருந்திய மகரந்தத்தோடு நெருங்க. (தேன்-எழுவாய்.) திக்குக்களினெல்லாம் ஒளிபொருந்திய பிரபைவிரிய, துகளின்றிச் சிறுதென்றலும் வந்துலாவும். பூந்துகளை அடக்கிச் சிறுதென்றலுலாவுமென்றுமாம்.

(௩0) சுவர்க்கத்துள்ளதேவர்களும் விருப்பத்தோடு காப்பில்லாமல் சோலையிலுள்ள மலரைப்போலக் கற்பகதருவின் மலர்மழையைச் சொரிந்து பூமியில்வந்து கிருபைவளர்கின்ற சீகாழிநகரிலிருக்கும் ஒழுக்கத்தையுடைய அந்தணரோடு ஓமத்தொழிலைச்செய்வார்.

(௩௧) பூதகணத்திபர் பூம்வாழும்படி சிவனருள்செய்த அருளின் பெருமையைக் கண்டு நன்மையைச் செய்வார். அந்தணர் பிறிதுமொழியினும், அது நீங்காத வேதவாக்கால் எங்கும் ஒலி விளங்கி எழும்.

(௩௨) பலவிருக்ஷங்களுங் கொடிகளும், நிரம்பிப்பிரயோசனத்தைத் தருவன. விளங்குகின்றநீரும் தெளிவோடு குளிர்ச்சியைப் பொருந்தும்., ஆகாயங்களங்கமற் றொளிவிளங்கும். நல்லதிக்குக்களினெல்லாம் புட்களினொலி நன்மை செய்வனவாம்.

(௩௩) எல்லாவிடங்களினும் படுப்பவரின்றியும் முழங்கும் மங்கலவொலி.

(௩௪) தம்மில்லின் முன்றிலில் பெரியகளிப்போடு சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே அரியதிருப்புதல்வரைப்பெற இசையந்த அணியைச்செய்வார்.

(௩௫) உடம்பிலணியும் நெய்யணியைத் திருவிழாவோடு செய்வர்; பிறப்பினிகழும் மங்கலத்தொழிலின் ஒலிபொங்கப் பிறப்பின் முறையான பலசடங்கைச்செய்வார்.

(௩அ) மகிழ்ச்சி மயக்கால் வாசனைஅலர்கின்ற நறியதொடையலை வண்டோடு தொடுப்பார். வேப்பிலைமுதலியவற்றாற்பேய் நீங்குதற்குரிய தொழிலைச் செய்வார்.

(சக) இன்பத்தைத் தருகின்ற உதயத்தையுடைய சூரியனைப் போலவிளங்குகின்றதலைவரை. சரவணப்பொய்கையிலுள்ள தாமரை மலர் மீதுள்ள ஒப்பற்றமுதன்மையையுடைய குமாரக்கடவுளைப் போல.

(சஉ) பெருமலைபயந்தகொடி—உமாதேவியார் . (ரு—ம் வரி) பெற்ற பார்ப்பனியார் - சிவனுடையபாதங்களைப்பரவு மன்பையே திருமுலையிற்சுரந்தமுது செய்வித்தார்.

(சந) தாயார்களுடைய அழகிய மடியிலும், விளங்குகின்ற தடுக்கிலும், சுத்தமான ஒளியையுடைய தொட்டிலிலும், தூங்கு மஞ்சத்திலும், செப்பமான பொருளையுடைய அழகிய வேதமும் இனியதமிழும் சிறக்கும்படி வருகின்ற தலைவரைத்தாலாட்டுகின்ற நலங்கள் பலவற்றைக்கோதாட்டினர்.

(சரு) வருகின்றமுறைமையையுடைய பருவத்தில் அழகுவளர் கின்ற சீகாழிப்பிள்ளையார், அரியவேதந் தலையெடுக்க ஆண்டதிரு முடியை யெடுத்துப் பெரியாழ்வையுடைய சிவபெருமானது தொண்டினையல்லாற் பிறிதொன்றற் குடன்படேமென்பார்போல அழ கிய திருமுக மண்டல மசையச் செங்கீரையாடினர்.

(சசு) நாம்பரசமயங்களை அறியேம்; உலகிலுள்ளீரே, எதிரே நாடாது தூரத்தேபோமென்று அழகிய கையைத்தட்டுவதையும், வபெருமானிடத்தே அழகியதாளம் பெறுவதற்கு ஒத்துவதை யுங் காட்டுதல்போல, செந்தாமரைமலர்போன்ற கைகளாற் சப் பாணிகொட்டினர். உலகிலெதிர் நாடாது போமென்பதற்கு உல கத்திலே அவை எதிரே ஒருவராலும் நாடப்படாமல் நீங்கும்என கூறினுமமையும்.

(சஎ) விதிதவறுபடுகின்ற பரசமயங்களாகிய குழிக்கண்வீழ்ந்து மேற் கதிகெடுமாறு பெரியஆகாயத்தில்நிறைந்த புதிய நெடிய கங் காநதியானது தவழ்கின்ற சடாமுடியையுடைய சிவபெருமான் ஞானமளித்தற் குரியராகியபிள்ளையார் சந்திரன் றவழ்கின்ற மாளி கை முன்றிலின் பக்கத்தே தவழ்ந்தருளினர். தவழ்தல்முன்னை யது நகருதல்; கதிதடைப்பட்டுக் கெடுதலென்னும் பொருட்டு.

(சஅ) சூழவருகின்ற பெரியசுற்றத்திலுள்ள பெண்களும், தாதியரும், "காழியர் தஞ் சீராட்டே, கவுணியர் தங்கற்பகமே" என்று ஏழிசைகளும், பலகலைகளும் எவ்வுலகங்களுந் தனித்தனியேவாழு மாறு வருகின்றஅவரை வருக, வருக என்றழைக்க.

(சகூ) சீகாழியிலவதரித்த பிள்ளையார் தம்மை அழைத்தவரது திருமுகங்களை அழகியசிரிப்பான் மலர்வித்தும், வருகின்றமகிழ்ச்சி அதிகரிக்க அவர்மேற்செல்லும்படி உதைத்தும், உருகிமனங்கரைந்தலையும்படி உடனே அணைந்து தழுவியும் முன்னரே பெரிய இன்பை மிகக்கொடுத்தார்.

(ருo) வளர்கின்ற பருவமுறையான ஒருவருடம் வருவதன் முன்னரே மலரிற்பொருந்தும் வரியையுடைய வண்டுகுடைகின்ற கரியமிருதுவான சுருளையுடைய குடுமி உடனே அலையுமாறுசெவ்வையாக நிமிர்ந்துநின்று ,விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய கிண்கிணி ஓசைமிகக் கீழ்மை நெறியையுடைய சமயங்கள் தள்ளாடிஅழுமாறு தாமுங்குறுகுறு நடந்தருளினர்.

(ருக) தளர்கின்ற நடையின் அசைவொழிந்து, ஒளிபொருந்திய அழகிய இரத்தினம் அழுத்திய சதங்கை தொடுத்தவடத்தைப்பக்கத்தே சூழ்ந்த பாததாமரை நிலத்திற்பொருந்த; ஆண்டொன்றின் மீதணைய—ஒருவருடத்தின்மேல்வர.

(ருஉ) சிறியமணிகளையுடைய தேரைத்தொடர்ந் துருட்டிச் செழுமையான அழகிய சிற்றிலைக்கட்டுகின்ற நறியநுதலையுடைய பேதையர்களின் பக்கத்தே நடந்தோடி மாறுபட்டழித்தும், குறுவெயர்வை துளியாயரும்ப, செழித்த விபூதியை யணிந்த கோலமானது வீதியிற் பேரொளியைப் பரப்பவந்தும் வளர்ந்தருளினர்.

(ருங) திருவருளைப் பெறுதற்குச் செய்ததவத்தின் முளையைப் போல.

(ருச) நாவையாண்ட சரசுவதியும் பலகலைகளும் நன்மைசிறக்கவும், செந்தாமரைப் பூவையாண்ட இலக்குமியும் புண்ணியமும் பொலிவடையவும், இடபத்தையாண்ட கொடியையுடையசிவபிரானது சீகாழிப்பிள்ளையாருக்கு. செய்யுளாகலின் பலகலையும்நாமகளுமென முறைபிறழவைத்தார்.

(ருரு) முன்னரே திருவடியை மறவாத தன்மையை யுடையாரை, சிவபெருமான் தவத்தையுடைய சிவபாதவிருதயரது வழிபாட்டால்கொடுத்தருள தொண்டினிலையைத் தரவருபவராகிய பிள்ளையார் முன்னரே தொடர்பையுடைய பிரிவாலாய உணர்வு ஒருகாற்பொருந்தி எழுதலும், அச்சங்கொண்டாற்போலக் குறிப் பயிலாய் அழுவர். பயில்—சைகை. பயில் குறிப்பாய் எனப்பிரித்துக் கூட்டலுமாம். குறிப்பயலாய்—என்பதுபாடமாயின், குறிப்பு அயலாய் எனப்பிரித்துப் பொருளுரைக்க. குறிப்புக்கு அயலாக என்பதுபொருள், இரண்டாவதான குறிப்பாக என்பது தாற்பரியம்.

(ருஎ) கிண்கிணி அணிந்தகாலைக் கொட்டி.

(ருஅ) தருமத்தின் முடிவில் நின்ற சிவபாதவிருதயர், உகமுடிவில் ஒப்பற்றவெள்ளம் பலவற்றையும் விரிக்கின்ற கருப்பம்போல, இடையறாத தீர்த்தமெவற்றிற்கும் இருப்பிடமாய்ச் சிவபெருமானுடைய திருத்தோணிப்பற்று விடாத மென்மையதாந் தடாகத்தில்.

(சுo) ஸ்நானஞ்செய்து தருப்பணஞ்செய்து நியமங்கள் பல செய்வாராய்ச் செய்ததின்பின்பு, சிறப்பையுடைய புதல்வனார்காண்பதன் முன் தெவிட்டாத விருப்பத்தோடு அகமருஷணஞ் செய்யும் படி நீரில் அசையாதுமூழ்கினார். அகமருஷணம்—பாவத்தைக் கெடுத்தல்.

(சுக) சிவபாதவிருதயர் ஸ்நானஞ் செய்தலும், அவரைக்காணாது "குழந்தைகள் பிதாமாரைக் காணாது இறையளவாயினுந் தரியார் என்னுந்தன்மை" காரணமாக.

(சுஉ) திருமேனியிற் கண்ணீர்வாரமுன் வேறெவ்விடங் களினும் பார்த்தழுவார் தமது பழையசார்பை யுணர்ந்தோ, அல்லது பாலமையினாலேயோ சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்குந் திருத்தோணியின்சிகரத்தைப்பார்த்து.

(தொடரும்)

ஜி. சதாசிவம்பிள்ளை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அப்பன் திருவடிகளே சரணம்.

திருக்கண்ணபுரம்.

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸுபோதிநீ ஸபை விவரணம்.

ஸ்ரீமத்வேதமார்க்கப்பிரதிஷ்டாபநாசார்யோபய வேதாந்தாசார்யரும், சர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரும், பாஷ்யகாரருக்கு பாகிநேயரும் சிஷ்யருமான முதலியாண்டான் திருவம்சத்திலவதரித்தவரும், பாஷ்யகாராபராவதாரமான மணவாளமாமுனிகள் நியமித்தருளிய அஷ்டதிக்கஜங்களில் அக்ரகண்யராயுள்ள கோயில் கந்தாடையண்ணனுக்குத்திருத்தம்பியாருமான கோயில் கந்தாடையப்பன் திருவம்சத்திலவதரித்து, ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்த நிர்த்தாரண சார்வபௌமராய் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயில் கந்தாடையப்பன் பிரணதார்த்திஹராசார்யஸ்வாமிகளால் தங்கள் குலகூடஸ்தராயுள்ள கோயில் கந்தாடையப்பன் திருநக்ஷத்ரமான புரட்டாசிமகம்தொடங்கி நடத்திவரும், மஹோத்ஸவகாலத்தில் வருஷந்தோறும் அந்தஸ்வாமி நியமனப்படி இந்த விசிஷ்டாத்வைதஸுபோதிநீ என்னும் ஸபை நடைபெற்றுவருகின்றது.

இந்தச் சபையில், மேற்காட்டும் விதியை யநுசரித்து வாய்க்கேள்வியாகவும், எழுத்துமூலமாகவும் கீழேகாட்டப்படும் விசிஷ்டாத்வைத சாஸ்திரங்களில் பரீக்ஷிக்கப்பெற்றுத்தேர்ந்தவர்களுக்கு ஸம்மானம்செய்யப்படும். இந்தப்பரீக்ஷையிலடங்கிய வித்தியாவிபாகங்களைக் கற்றுப் பரீக்ஷைக்குவருபவர்கள் (க) தம்மை பரீக்ஷிக்க விரும்பும் இஷ்டமான வித்தியாவிபாகம் இன்னதென்பதும், (உ) தங்கள் சிறப்படையாளமுள்ள முழுப்பெயரும், (ங) வயதும், (ச) தொழிலும், (ரு) வசிக்குமிடமும் அதற்குரிய போஸ்டாபீசும், (சா) தாம் இச்சபையில் முன் பரீக்ஷிக்கப்பட்டிருந்தால் அவை யின்னவிபாகம் என்பதும்கண்டு இச்சபையின் காரியதரிசியவர்களுக்கு ஆடி

*

மாதத்துக்குள் எழுத்துமூலம் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளவேண்டும். அதன்பிறகு அவரைப்பரீக்ஷைக்கு அங்கீகரித்துக்கொண்டது முதலியவிவரங்கள் தெரிவிக்கப்படும்.

1, 2 அடையாளமுள்ள பண்டிதவகுப்புப் பரீக்ஷைக்கு வருபவர்கள் 35-வயதுக்கு மேற்படாயிருக்கவேண்டும். இதர வித்தியாவிபாகங்களில், பரீக்ஷைக்குவருபவர்கள் 40 - வயதுக்கு மேற்படாமலிருக்கவேண்டும்.

பண்டிதவகுப்பில் தேர்ந்தவர்களுக்குள் முதலாகத் தேர்ந்தவருக்கு ரூபா - 35 சம்மானித்துப் பத்துவருஷம்வரை வருஷந்தோறும், ரூபா- ஐந்துவீதமும், மற்றை இரண்டாவது மூன்றாவதுதரத்திற்றேர்ந்தவர்களுக்கு ரூபா- 30- 25, சம்மானித்துப் பத்துவருஷம்வரை வருஷந்தோறும் ரூபா - நான்குவீதமும், இச்சபையிலிருந்து அநுசம்மானம்செய்யப்படும். வைதுஷ்யாபிநந்தந பத்திரிகை (சர்ட்டிபிகேட்டு) இவர்களுக்கே கொடுக்கப்படும்.

பத்து வருஷம்வரை அநுசம்மானம் பெறவேண்டியவர்கள் ஒவ்வொருவருஷமும் இச்சபையின் பரீக்ஷாகாலத்தில் வந்திருந்து நேரில் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

பரீக்ஷைக்கு வருபவர்கள் ஒருவருஷத்தில் கீழேகாட்டப்படும் வித்தியாவிபாகங்களில் ஏதேனும் ஒருவகையில்மாத்திரம் வரலாம். ஒரேவருஷத்தில் பலவகையில் பரீக்ஷிக்கப்படமாட்டார்கள். ஒருமுறை பரீக்ஷிக்கப்பட்டுத் தேர்ந்த வித்தியாவிபாகத்தில் மறுமுறை பரீக்ஷிக்கப்படமாட்டார்கள்.

பரீக்ஷையில் நூற்றுக்கு ஐம்பது அம்சத்துக்கு மேற்பட்டவர்களே தேர்ந்தவர்களாவார்களென்று தீர்மானிக்கப்பெறுவார்கள்.

இங்ஙனம், ஆஸ்தானவித்வான்,

திருவேங்கடாசார்யர் கார்யதர்சி,

விசிஷ்டாத்வைத ஸம்போதினீசபை திருக்கண்ணபுரம்,

நன்னிலந்தாலூகா, தஞ்சாவூர்.

திருக்கண்ணபுரம் விசிஷ்டாத்வைதஸபோதிநீசபையிற் பரீக்ஷித்து ஸம்மானஞ்செய்யப்படும் வித்தியாவிபாக விவரஅட்டவணை

எண்.	பரீக்ஷிக்கப்படும் சாஸ்திரங்கள்.	சம்மான விவரம், 1-வது வகுப்பு ரூ	2-வது வகுப்பு ரூ	3-வது வகுப்பு ரூ
	பண்டிதர்வகுப்பு வித்தியாவிபாகம்.			
1	சுருதப்பிரகாசிகையுடன் கூடிய ஸ்ரீபாஷ்யமும், திருமந்த்ரார்த்தவியாக்கியான சகிதமானமுமுக்ஷுப்படியும்.	35	30	25
2	திருவாய்மொழியீடும், ஆசார்யஹ்ருதயவியாக்கியானமும். ...	25	22	20
	கீழ்வகுப்பு வித்தியாவிபாகம்.			
1	திருவாய்மொழி, ச, ரு, க, பத்துக்களின் ஈடும், ஈக்ஷத்யதிகரணமுதல் அயோக வியவச்சேதபாதமுழுதும் ஸ்ரீபாஷ்யமும்.	14	12	10
2	குருவிஜயமும், தத்துவத்திரய வியாக்கியானமும்.	10	8	7
3	ஸ்ரீவசனபூஷணவியாக்கியானம், மீமாம்சாபாஷ்யத்துடன்முழுதும். ...	10	8	7
4	கீதாபாஷ்யமும், திருவிருத்தம் வியாக்கியானமும்.	9	7	,,
5	டீகையுடன் வேதார்த்தசங்கிரகமும், பெரியதிருவந்தாதிவியாக்கியானமும். ...	9	7	6
6	வேதாந்ததீபமும், திருவாசிரியம வியாக்கியானமும்.	8	7	6
7	நியாயசித்தாஞ்சநமும், தத்துவத்திரயம் வியாக்கியானமும்.	7	6	5
8	திருமந்த்ரார்த்தம் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில்பிரபாலவ்வியவஸ்தாஸித்தஸாத்யோபாய சோதநாதிகாரங்கள் மூன்றும்.	7	6	5
9	ஸ்ரீவசனபூஷணம் ஸவ்வியாக்கியானம்.	6	5	,,
10	ஆசார்யஹ்ருதயம் ஸவ்யாக்கியானம்.	6	5	,,
11	தத்வத்ரயம் ஸவ்யாக்கியானம்.	5	4	,,
12	பஞ்சஸ்தவங்கள், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம், ஸ்தோத்ரரத்நம், சதுசுலோகி ஸவ்வியாக்கியானம்.	5	4	,,
13	வரவரமுனிசதகம், வரவரமுனிதினசரி, யதிராஜவிம்சதி ஸவ்யாக்கியானம். ...	4	3	,,
14	ஷை மூலங்கள்மட்டும், ...	2	1	,,

ஸ்ரீ:

பத்திராசிரியர் குறிப்புக்கள்.

க. சந்திராலோகம்.

என்னுடைய தந்தையாரும், இராமநாதபுரம் ஸம்ஸ்தானவித்வானாய் விளங்கியவருமாகிய ஸ்ரீ உ.ப. வே. சதாவதானம்-முத்துஸாமி ஐயங்காரவர்கள், வடமொழியினின்று மொழிபெயர்த்த சந்திராலோகநூலின் மூல சூத்திரங்களை இச்செந்தமிழ்ப் பகுதி முதலாக வெளியிடத் தொடங்கியிருக்கிறேன். இச்சூத்திரங்களின் மொத்தத்தொகை கஉ௬-ஆகும். ஸ்ரீவிசாகப்பெருமாளையரியற்றிய பஞ்சலக்ஷணவினாவிடையில் அணிவிஷயமாக எழுதப்பட்டவையும், வடமொழிச்சந்திராலோகத்தினின்றுமே எளியநடையில் மொழிபெயர்த்தவை யாதலின், இச்சூத்திரங்கள், அப்பாகத்திற்கு மூலம்போலக் கொள்ளத்தக்கன. அஃதாவது, இச்சூத்திரங்கட்கு பஞ்சலக்ஷணவினாவிடையிற்கண்ட அணியியலே உரையாகவமைதலால் வேறுரை வேண்டா என்னலாம். அலங்காரநூல் கற்கப்புகும் மாணாக்கர்க்கு நூறணிகளையும் அவற்றின்வகைகளையும் மனனம் பண்ணிக்கொள்ளுதற்கு இச்சூத்திரங்கள் பேருபகாரமாமென்றெண்ணியே, இவை இப்போது வெளியிடப்படுகின்றன.

உ. இராமாவதாரவுரை முதலியன.

சேதுஸம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ. உ.ப. வே. இராகவையங்காரவர்கள் எழுதியனுப்பிய "இராமாவதாரவுரை" இரண்டு பகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வுரை செந்தமிழில் வருவதினும் தனியே புத்தகமாகவெளிவரல் நன்றென்று நண்பர்சிலர் எழுதுகின்றனர். ஆனால், செந்தமிழில் அது வெளியிடப்பெற்றதன் காரணம் வேறாகும். ஐயங்காரவர்கள் இங்கு வந்திருந்தபோது, கம்பரருளிய இராமாவதாரத்திற் பாயிரமுதலிய சிலபகுதிகட்கு அவர்கள் வாய்மொழியாகக் கூறிவந்த உரை மிகச்சிறந்திருந்தது கேட்டு, அவற்றை எழுதித்தரும்படி கேட்டுக்கொண்டவாறு அவர்கள் சிலபாடல்கட்கு உரை எழுதியனுப்பினார்கள். அங்ஙனம் அனுப்பப்பட்ட

னைத் தமிழ்மக்கள் அறிந்து மகிழ்தற்கும், தக்ககனவான்கள் அவற்றையறிந்து அம்முயற்சியில் ஐயங்காரவர்களை ஊக்குவதற்குமநுகூலமாக, அவ்வுரைப்பகுதி வெளியிடப்பட்டது. இதனால், நூன்முழுதுக்கும் அவர்களுரையெழுதியிருப்பதை யான் வெளியிடத் தொடங்கவில்லை எனவுணர்க.

ஐந்திணையைம்பதும்-தொல்காப்பியச் செய்யுளில் நச்சினார்க்கினியமும்:—செந்தமிழ் நான்காம் தொகுதியில் ஐந்திணையெழுபது என்னுஞ் சங்கநூல் அச்சிடத்தொடங்கி ஒருபாரம் வெளிவந்து அதனுடன் நின்றுவிட்டது. அதனெஞ்சிய பகுதியும் வெளிவரவில்லையென்று சிலர் குறைகூறுவதாகத் தெரிகின்றது. ஐந்திணையெழுபதை ஒருபாரம்வரை ஒழுங்காயிருந்தமையால் அச்சிட்டு, அதனெஞ்சிய பகுதியைப் பின்பு ஆராய்ந்தபோது, மிகப்பிழைபாடுடையதாகக் காணப்பட்டமையால், நல்லபிரதிகள் சிலவற்றைத்தேடிப் பரிசோதித்துக் கொண்டபின்னரே அந்நூல் வெளியிடத்தக்கதென்று அப்பொது நிறுத்திக்கொள்ளப்பட்டது. பின்பு, வேறு தக்கபிரதிகள் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்தலையும், முன்னதுபோலவேயிருத்தலால் அம்முயற்சியை இப்போதும் தொடங்கக்கூடாதிருத்தலை விசனத்துடன் அறிவிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இனி, முன்பு செந்தமிழில் வெளியிட்டுவந்த தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் நச்சினார்க்கினியத்தைத் தாமேதொடங்கி முடித்துவிடுவதாக ஸ்ரீ இராகவையங்காரவர்கள் கூறியபடி, அந்நூல் அவர்கள் ஆராய்ச்சிக்கே விடப்பட்டுள்ளது. அங்ஙனமே, சென்ற இரண்டு பகுதிகளில் அவர்கள் ஆராய்ந்தனுப்பிய அவ்வுரைப்பாகம் வெளிவந்துமிருக்கிறது. ஆனால், சிலமாதங்களாக அவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள வேறு வேலைகளால் அஃது இடையீடின்றி வெளிவரல் கூடவில்லை. ஆயினும், சௌகரியத்தில் முடித்துத்தருவதாகவே ஐயங்காரவர்கள் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள்.

பத்திராசிரியர்.

ஸ்ரீ:

பத்திராசிரியர் குறிப்புக்கள்.

க. சந்திராலோகம்.

என்னுடைய தந்தையாரும், இராமநாதபுரம் ஸம்ஸ்தானவித்வானாய் விளங்கியவருமாகிய ஸ்ரீ உ.வே. சதாவதானம் முத்துஸாமி ஐயங்காரவர்கள், வடமொழியினின்று மொழிபெயர்த்த சந்திராலோகநூலின் மூல சூத்திரங்களை இச்செந்தமிழ்ப் பகுதி முதலாக வெளியிடத் தொடங்கியிருக்கிறேன். இச்சூத்திரங்களின் மொத்தத்தொகை ௧௨௫ ஆகும். ஸ்ரீவிசாகப்பெருமாளையரியற்றிய பஞ்சலக்ஷணவினாவிடையில் அணிவிஷயமாக எழுதப்பட்டவையும், வடமொழிச்சந்திராலோகத்தினின்றுமே எளியநடையில் மொழிபெயர்த்தவையாதலின், இச்சூத்திரங்கள், அப்பாகத்திற்கு மூலம்போலக் கொள்ளத்தக்கன. அஃதாவது, இச்சூத்திரங்கட்கு பஞ்சலக்ஷணவினாவிடையிற்கண்ட அணியியலே உரையாகவமைதலால் வேறுரை வேண்டா என்னலாம். அலங்கார நூல் கற்கப்புகும் மாணாக்கர்க்கு நூறணிகளையும் அவற்றின்வகைகளையும் மனனம் பண்ணிக்கொள்ளுதற்கு இச்சூத்திரங்கள் பேருபகாரமாமென்றெண்ணியே, இவை இப்போது வெளியிடப்படுகின்றன.

உ. இராமாவதாரவுரை முதலியன.

சேதுஸம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. இராகவையங்காரவர்கள் எழுதியனுப்பிய "இராமாவதாரவுரை" இரண்டு பகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வுரை செந்தமிழில் வருவதினும் தனியே புத்தகமாகவெளிவரல் நன்றென்று நண்பர்சிலர் எழுதுகின்றனர். ஆனால், செந்தமிழில் அது வெளியிடப்பெற்றதன் காரணம் வேறுதும். ஐயங்காரவர்கள் இங்கு வந்திருந்தபோது, கம்பரருளிய இராமாவதாரத்திற் பாயிரமுதலிய சிலபகுதிகட்கு அவர்கள் வாய்மொழியாகக் கூறிவந்த உரை மிகச்சிறந்திருந்தது கேட்டு, அவற்றை எழுதித்தரும்படி கேட்டுக்கொண்டவாறு அவர்கள் சிலபாடல்கட்கு உரை எழுதியனுப்பினார்கள். அங்ஙனம் அனுப்பப்பட்ட

றைத் தமிழ்மக்கள் அறிந்து மகிழ்தற்கும், தக்ககனவான்கள் அவற்றையறிந்து அம்முயற்சியில் ஐயங்காரவர்களை ஊக்குவதற்குமநுகூலமாக, அவ்வுரைப்பகுதி வெளியிடப்பட்டது. இதனால், நூன்முழுதுக்கும் அவர்களுரையெழுதியிருப்பதை யான் வெளியிடத்தொடங்கவில்லை எனவுணர்க.

ஐந்திணையைம்பதும்-தொல்காப்பியச் செய்யுளில் நச்சினார்க்கினியமும்:—செந்தமிழ் நான்காம் தொகுதியில் ஐந்திணையெழுபது என்னுஞ் சங்கநூல் அச்சிடத்தொடங்கி ஒருபாரம் வெளிவந்து அதனுடன் நின்றுவிட்டது. அதனெஞ்சிய பகுதியும் வெளிவரவில்லையென்று சிலர் குறைகூறுவதாகத் தெரிகின்றது. ஐந்திணையெழுபதை ஒருபாரம்வரை ஒழுங்காயிருந்தமையால் அச்சிட்டு, அதனெஞ்சிய பகுதியைப் பின்பு ஆராய்ந்தபோது, மிகப்பிழைபாடுடையதாகக் காணப்பட்டமையால், நல்லபிரதிகள் சிலவற்றைத்தேடிப் பரிசோதித்துக் கொண்டபின்னரே அந்நூல் வெளியிடத்தக்கதென்று அப்பொது நிறுத்திக்கொள்ளப்பட்டது. பின்பு, வேறு தக்கபிரதிகள் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்தவையும், முன்னதுபோலவேயிருத்தலால் அம்முயற்சியை இப்போதும் தொடங்கக்கூடாதிருத்தலை விசனத்துடன் அறிவிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இனி, முன்பு செந்தமிழில் வெளியிட்டுவந்த தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் நச்சினார்க்கினியத்தைத் தாமேதொடங்கி முடித்துவிடுவதாக ஸ்ரீ இராகவையங்காரவர்கள் கூறியபடி, அந்நூல் அவர்கள் ஆராய்ச்சிக்கே விடப்பட்டுள்ளது. அங்ஙனமே, சென்ற இரண்டு பகுதிகளில் அவர்கள் ஆராய்ந்தனுப்பிய அவ்வுரைப்பாகம் வெளிவந்துமிருக்கிறது. ஆனால், சிலமாதங்களாக அவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள வேறு வேலைகளால் அஃது இடையீடின்றி வெளிவரல் கூடவில்லை. ஆயினும், சௌகரியத்தில் முடித்துத்தருவதாகவே ஐயங்காரவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

பத்திராசிரியர்.

புத்தகக்குறிப்பு.

ஸ்ரீ விவேகானந்தவிஜயம்;—இப்பெயர் கொண்டதோர் அரிய நூல் ஸ்ரீ மகேசகுமார சர்மாஅவர்களால் இயற்றி வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. ஸ்ரீ விவேகானந்தசுவாமிகளது அழகியவைபவமும், அவர்கள் அயனாடுகளிலும் நம்பாரதகண்டத்திலும் புரிந்த அற்புதபிரசங்கங்களில் முக்கியமானவும், பற்பல அரியவிஷயங்களைப் பற்றிய சுவாமிகளபிப்பிராயங்களும் பிறவும் இதனில் அடங்கியிருக்கின்றன. இந்தநூல்விஷயத்தில் சர்மாஅவர்கள் காட்டியிருக்கும் மொழிபெயர்ப்பாற்றலை எழுதுவதாயின் முன்பு அவர்களது "ஆனந்தமட"த்தைப்பற்றி யானெழுதிய உண்மைப் புகழ்ச்சிகளிலும் சிலமடங்கு அதிகமாகவே கூறவேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில், சாதாரண கதாபாகமன்றி, மொழிபெயர்த்தற்கரிய வேதாந்தமுதலிய நுட்பவிஷயங்களிலும், அவர்கள் மூலத்தின்சுவைபெற அரியசாமர்த்தியங் காட்டியிருத்தலாலென்க. சுருங்கவுரைக்குமிடத்து, இந்நூலின் அரியவிஷயங்கள் விவேகானந்தசுவாமிகளது அற்புதசக்தியை விளக்குவதுபோலவே, இதனை சர்மாஅவர்களது மொழிபெயர்ப்பாற்றலை நன்குவிளக்குவதென்னலாம். இந்நூலைப்படிக்குமிடத்து, வேதாந்த நுட்பங்கள்பல, வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குவதோடு, ஆசாரச்சீர்திருத்தப்பற்றியும் வித்தியாவிஷயம் பற்றியும், இந்தியாவின்மேம்பாட்டுக்குற்ற பிற லௌகிக வைதிக தர்மங்களைப் பற்றியும் ஒவ்வொருவருந் தெரிந்துகொள்ளற்குரிய நுணுக்கங்கள்பல மிகத்தெளிவாக வற்புறுத்தி முழக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல் நம்மவர்க்கு நல்விருந்தாயும் பேராறுதலளிப்பதாயும் உள்ளதாதலால், தமிழ்மக்கள் இதனை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்கொள்ளத் தவறார்களென்றே நம்புகிறேன். இந்நூலைப்பற்றிய குறிப்பை, அசௌகரியங்கள் சிலவற்றால், நாட்பட்டு எழுதநேர்ந்ததைப்பற்றி வியசனிக்கிறேன். இந்நூல் விலை ரூபா—1—4—0 இது சென்னை "ரிப்பன் பிரஸ்" தலைவரிடம் பெறுதற்குரியது.